Rs. 15

దైవసాక్షాత్కారము

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

నవంబరు 2009

విషయసూచిక

దైవసాక్షాత్కారము

సిద్ధి ఒక్కటే సత్త్వాన్ని పూర్తిగా మార్చలేదు. అది ప్రకృతి భాగాల్లో తీవ్ర మార్పులు లేకుండానే దివ్య పురుషభాగంలో కొంత సిద్ధి (సాక్షాత్కారం) పొందేందుకు కేవలం చేతన ద్వారాలను తెరవడమో, ఎక్కువ చేయడమో లేదా విస్తృతపరచడమో మాత్రమే చేయవచ్చు. చేతన యొక్క ఆధ్యాత్మిక శిఖరంపై సిద్ధి వెలుగురేఖలు ప్రసరించవచ్చు కాని అధోభాగాలు మార్పులేకుండా అదే విధంగా ఉండవచ్చు.

శ్రీఅరవిందులు

సాక్షాత్కారము — మా భావన

ఒక లోతైన ఆధ్యాత్మికభావనలో, స్థిరమైన సాక్షాత్కారమనగా, ఒక భౌతికమైన వస్తువు మన చైతన్యానికి యెంత స్పష్టంగా గోచరించగలదో, సాక్షాత్కారమందిన అంశము కూడ అంతకన్నా అధికమైన వాస్తవికతను, క్రియాశీలతను సంతరించుకుని మరింత సన్నిహితంగా ప్రకటితమయ్యేది అని చెప్పవచ్చు.

*

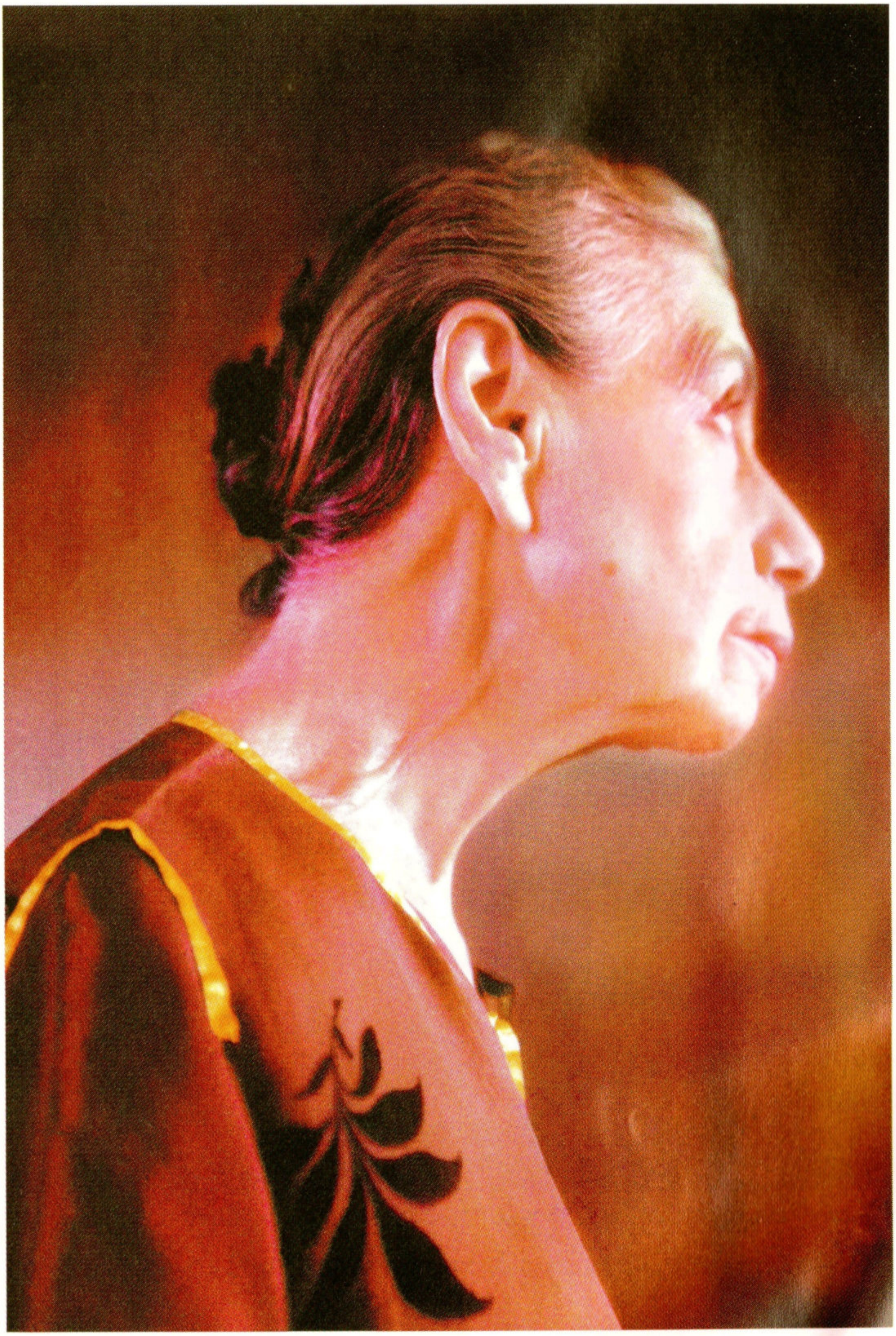
అది కేవలము ఒక మేధోకల్పిత భావన కాదు, లేక వివిధ అంశాల సునిశిత విశ్లేషణ ద్వారా వెలువడిన సత్యమూ కాదు. మన అస్తిత్వంలో ప్రచలితమైన విధానాల వల్ల కలిగే మానసికానుభూతి వికాసము కూడా కాదు. అది ఒక సాక్షాత్కారము — భావస్ఫోరకమైన పదము యొక్క పరిపూర్ణ అర్థంలో అతీతుడు, విశ్వాశ్రయుడు అగు దైవాన్ని, ఆత్మను, మనకు మనముగా వాస్తవమని ధృవీకరించుకొనుటయే గాక మన అంతరంగంలో కూడ ధృవీకరించుకొనుట. అటుపిమ్మట మన అస్తిత్వ దశలను,ఆ ఆత్మ వెలుగులో, వాటి నిజతత్వములోను మరియు మన ప్రపంచ మనుగడలో కలిగే మానసిక, భౌతిక పరిస్థితుల అస్తిత్వములుగానే తప్ప వేరొక విధముగ గమనింప లేకుండుట.

*

దైవసాక్షాత్కారాలు మన చైతన్యములో సంభావించి సుస్థిరపర్చుకున్న పరమమైన ప్రామాణిక సత్యాలు. అవి ఒక ఉన్నతస్థాయికి, దివ్యప్రకృతికి, విశ్వచైతన్యానికి దాని శక్తుల విన్యాసాలకు, వ్యక్తి స్వకీయ ఆత్మకు, అతని నిజస్వభావానికి, అంతర్గత స్వభావాలకు, వీటన్నిటి యొక్క సమీకృత సమాహార శక్తి — అతని అంతరంగ జీవనంలోను, ఉనికిలోను ఒక భాగమయ్యేటంతటి వికసనం. ఇవి యెప్పుడైతే ఒక మెరుపులా, హఠాత్తుగా, అరుదుగ సంభవించేవిగ వుంటాయో, అప్పుడు అనుభవాలనబడతాయి. అతి స్పష్టంగా, తరచుగా, నిరంతరంగా లేక సహజంగా సంభవించినప్పుడు అవి పరిపూర్ణ సాక్షాత్కారాలుగ పరిగణించబడతాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

The Mother

aspiration

ఫిబ్రవరి 10, 1913

నా సత్త్వము, కృతజ్ఞతార్పణలో, నీకై ఎగసిపడుతున్నది. నీవు అభివ్యక్తమయేందుకు ఈ అపరిపక్వ నీరస శరీరాన్ని నిన్ను నీవు అభివ్యక్తం చేసుకోవటానికి వినియోగిస్తావనే గాక — నిన్ను నీవు రూఢిగా అవతరింపచేసుకున్నందులకు — అదే మరి — వైభవాలలో కెల్ల దివ్యవైభవం. ఆనందాలలో కెల్లా దివ్యానందం. అద్భుతాలలో కెల్లా పరమాద్భుతం. గాఢావేశంలో నిన్నన్వేషించే వారంతా తప్పక తెలుసుకోవాలి — ఏ సమయంలో నీ అవసరముంటుందో అప్పుడు నీ వక్కడే ఉంటావని. నీకై అన్వేషణ మాని, నీ కోసమే నిరీక్షించేటంతటి మహత్తర విశ్వాసమే కలిగి, నీ సేవకై పరిపూర్ణంగా ప్రతిక్షణం తమకు తాము నియోగించగలిగినట్లైతే, నీ అవసరం ఎప్పుడు ఉన్నప్పుడు ఎప్పుడూ నీ వక్కడే ఉంటావు. నీ అభివ్యక్తీకరణ రూపాలు తరుచు అనూహ్యంగాను, ఎంతో వైవిధ్యంగాను ఉన్నప్పటికీ నీతో మాకెపుడూ అవసరమే కదా!

నీ దివ్యతేజస్సు ప్రకటింపబడి జీవనము పునీతమగుగాక. అది మానవహృదయాలను రూపాంతరీకరించు గాక. నీ దివ్యశాంతి భువిపై రాజ్యమేలు గాక.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

trust

నవంబరు 19, 1912

ప్రభూ, ఎంతో చిత్తశుద్ధితో నిన్నే ఆకాంక్షతో కోరే ఆంగ్ల యువకునితో నిన్న నాకు నీ వొసగిన ప్రత్యక్ష దర్శనానుభవాన్ని వివరించి చెప్పాను. నీ తోటి ఐక్యత నాకు నిరంతరము ఉన్నదని చెప్పాను. నాకు యెరుక ఉన్నంతవరకు నేనా స్థితి కలిగి ఉన్నాను. నా తలపులన్నీ నీ వైపే. నా చేతలన్నీ నీకే సమర్పణ. నీ సన్నిధే నా కొక పూర్ణతతో శాశ్వత సంసిద్ధి. అది సుస్థిర సత్యమై, నీ శాంతి నిశ్చలంగా, సదా నా హృదయంలో స్థావరమై భాసిస్తున్నది. ఈ ఐక్యత చాలా అల్పమని అస్థిరమని నాకు తెలుసు. ఇది రేపు పరిణమించే ఐక్యతతో పోలిస్తే తక్కువే. ఇంతవరకు నన్ను నేను "నేను" అనియే చెప్పుకుంటున్నాను. "నేను" అనే భావన పూర్తిగా వైదొలగి 'నీ' తో ఐక్యము పొందే స్థితికి నిజంగా నేనింకా యెంతో దూరంలోనే ఉన్నాను. కాకపోతే 'నేను' అనే మాట ఎప్పుడూ ఉపయోగించటం తప్పనిసరి అవుతోంది. నా భావము వ్యక్తీకరించటాని కది సరిపడదు. అదొక ప్రతిబంధకమై ఉంటోంది. ఈ పదము నేను మానవులు పరస్పరం ఒకరి నొకరు తెలుపుడు చేసు కొనేందుకు తప్పనిసరిగా అవసర మవుతోంది. అయినా ఈ "నేను" అనేది దేనిని వ్యక్తం చేస్తోందో దానిపైనే అంతా ఆధారపడి ఉంటుంది. నేనా పదమును ఎన్ని సార్లు పలికినా 'నీవే' నాతో పలుకుతూ ఉంటావు. ఎందుకంటే నాలో "నేను" వేరు "నీవు" వేరు అనే ప్రత్యేక భావము తొలగిపోయినది.

అదింకా గర్భస్థ పిండమువలె ప్రారంభదశలో వుండి పరిపూర్ణత దిశగా యెదు గబోవుచున్నది. నీ యందు నాకున్న అచంచల విశ్వాసములో నా కెంతటి ధైర్యము లభ్యమై యున్నదయా ఈశ్వరా!

నీవే సమస్తమై అంతటా అన్నిటా నిండి వున్నావు. నీ దేహపు కదలికే ఈ దేహ కదలిక. ఈ దృశ్యమాన విశ్వంలో గోచరించేదంతా నీవే. నీవే అయి, నీదే అయిన ఈ వస్తువు యొక్క ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసములు నీవియే. ఆలోచన నీదే. ప్రేమ నీదే. కాబట్టి ఈ మూలద్రవ్యము నీవే (నీదే) యగుట వల్ల నీకే అది విధేయముగ ఉండు టకు ఆకాంక్షించుచున్నది.

మూలం: శ్రీమాత

◀ నమ్మకము

అనువాదం: టి.యస్. రామచంద్రరావు

certitude

నిశ్శబ్ద ప్రశాంతతలో శాశ్వతత్వం అభివ్యక్తమవుతుంది. నీవు ఏ చికాకును దరిచే రనీయకు. అపుడు శాశ్వతత్వం వ్యక్తమవుతుంది. అంతటా సంపూర్ణ సమతను పాటించు. శాశ్వతత్వం అచట నిలిచి ఉంటుంది.... అవును. మనం దైవాన్వేషణకై తీవ్ర కృషిని చేయకూడదు. ఆ కృషి, తీవ్రత ఒక తెరవలె దైవాన్ని మరుగుపరు స్తుంది. దైవాన్ని చూడాలని ఉవ్విళ్ళూరకూడదు. అది ఒక మానసిక ఉద్రేకము. ఆ స్థితి శాశ్వతుని ఉనికిని అస్పష్టపరుస్తుంది. అత్యంత సంపూర్ణమైన ప్రశాంత, పరి శుద్ధ, సమతలన్నీ దైవమే. ఆ దైవానివే అవి అన్నీను. ఈ సంపూర్ణ, పవిత్ర, నిశ్చల వాతావరణములో ఏ చిన్న కదలిక అయినా దైవాభివ్యక్తాన్ని ఆటంకపరుస్తుంది. ఆ దైవం, దైవం మాత్రమే ఉండాలి. వ్యాకులత, వేగిరపాటు, ఒత్తిడి వద్దు. ఏ విశ్లేషణ చేయక, పదార్థవాదన లేక, సందేహాలకు తావివ్వనిచో, అంతటా ఆధ్యాత్మిక ప్రశాం తత, పునీతమైన నిశ్శబ్దము ఆవరిస్తుంది.

ప్రపంచములోని అన్ని ధ్యానముల కంటే ఉత్తమమైనది అదే.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: త్రివేణి సిద్ధులగారి

➤ దృఢవిశ్వాసము

perception

జూలై 23, 1913

ఓ ప్రభూ, అనిర్వచనీయ అద్భుత ఉజ్వలోపేతా! ఈ నీ మహనీయ సౌందర్యం పృథ్వీ అంతా పరుచుకోనీ, నీ దివ్యప్రేమ ప్రతీ హృదయంలో ప్రజ్వలించనీ. నీ ఈ దివ్యప్రశాంతి సర్వలోకాన్నీ పరిపాలించనీ!

ప్రగాఢమూ, పవిత్రమూ, అతి సునిశితమూ, ఆనందదాయకమూ, అయిన ఓ మంత్రం నా హృదయంలోంచి ఎగసిపడుతోంది.

ఈ మంత్రం నా నుంచి నీకు చేరుతోందా, లేదా నీ నుంచి నాకు చేరుతోందా, లేదా నీవు, నేను, ఈ విశ్వమూ, ఈ అద్భుతమంత్రమై భాసిస్తోందా? ఏమో నాకు తెలియదు. ఇప్పుడే నాకు ఆ ఎరుక కలిగింది.... ఈ విశ్వమంతా ఒక్కటిగా ఆ మంత్రధామమై ప్రకాశిస్తోందన్న సంగతి తెలిసిన అనుభూతి కలుగుతోంది.

ఇంక నీవూ, నేను అన్నవి కాని, ఈ విశ్వం వేరొకటిగా కాని లేవన్న భావనలో... ఈ ఉన్నతమూ, అనంతమూ అయిన ఓ గొప్ప సమగ్ర సామరస్యత అన్నింటిని పాలిస్తున్నదన్న ఈ సత్యమును ప్రతివారు ఓ రోజు గ్రహిస్తారు. అదే అవధులు లేని ఆ ప్రేమసామరస్య భావం. ఆ ప్రేమ ఈ బాధలపై, ఈ అస్పష్టతలపై విజయం సాధిస్తుంది.

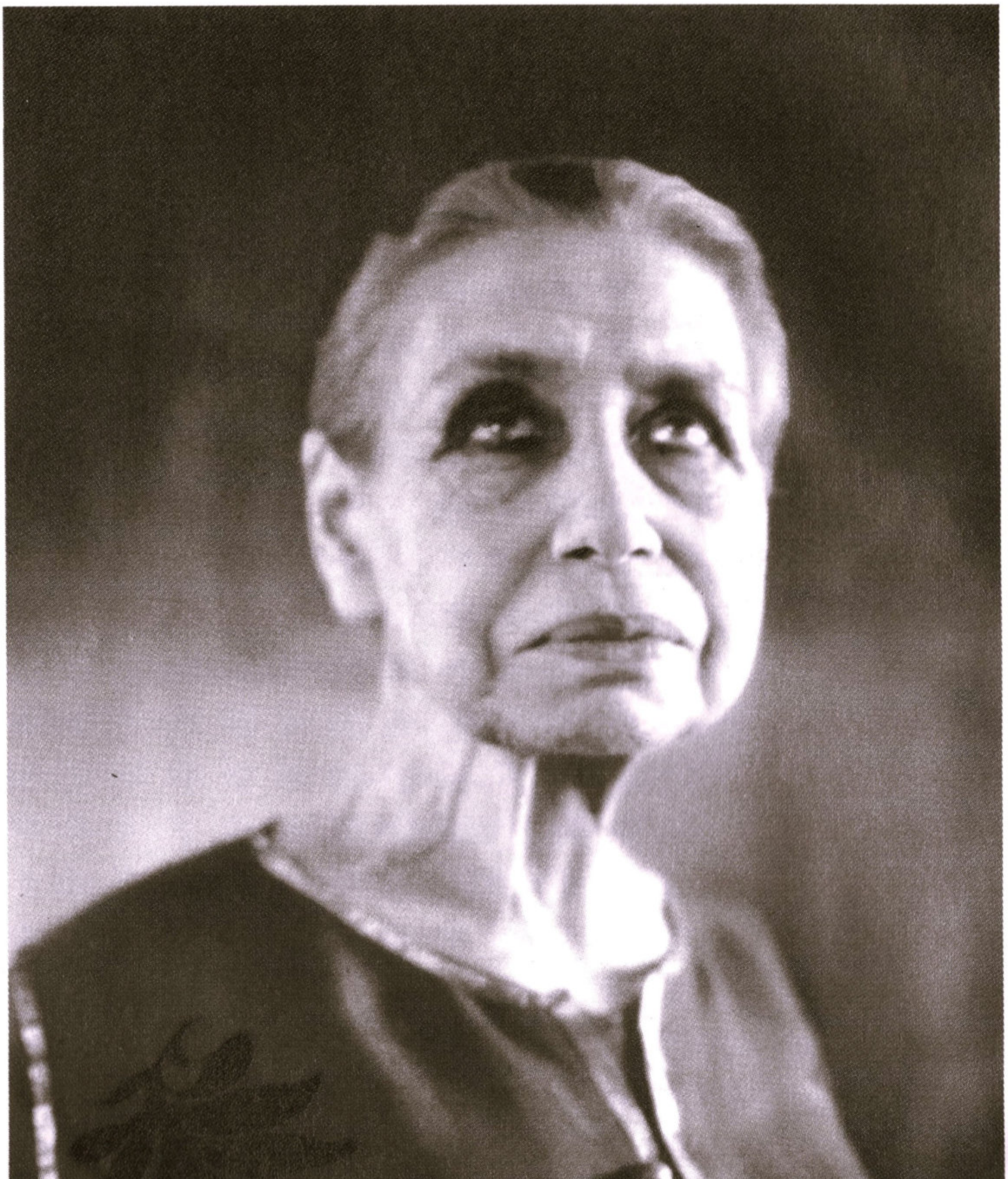
ఈ నీ ప్రేమ అనుశాశిత పాలనలో నాకు మరింత సమగ్రంగా జీవించాలని ఉంది. నా సర్వస్వం ఏ మినహాయింపు లేకుండా దానికే అంకితం.

ఆ అవ్యక్త దివ్యప్రశాంతతలో జీవన సర్వస్వమూ ఆనందంతో ఉప్పొంగుతోంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

గ్రహణశక్తి

realisation

జూలై 17, 1914

మా దృష్టిలో ఈ పృథ్విపై సాధించిన విజయాలు గొప్ప ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకుంటాయి. ఎందుకంటే అవి మా బాహ్యస్థితి యొక్క పరిమితి పరిధికి సరిసమానంగా ఉంటాయి. అవి సాధించడం వల్లనే మేం మానవులుగా ఎదిగాం. అయితే అనన్యమైన నీ దివ్యత్వం ముందు ఈ ఐహిక సాధన ఎంత? ఎంత సమగ్రమైనా, ఎంత సంపూర్ణమైనా, ఎంత దివ్యమైనా... నీ దివ్య అనంతకాల కదలికల్లో ఓ లిప్త. దానివల్ల పొందిన ఫలితం కూడా అది ఎంత శక్తివంతమైనదైనా, ఎంత అద్భుతమైనదైనా... నీ వైపు సాగే అనంతయాత్రలో... గ్రాహ్యంకాని ఓ అణువంత. అదే నీ కార్యసాధకులు నిరంతరం గుర్తుంచుకోవాలి. ఎన్నటికీ మరువకూడదు. అలా మరచినపుడు వాళ్లు నీ సేవకు అనర్హులు.

ఓ నా మధురమూర్తీ, ప్రభూ! మా దెంత తెలివితక్కువతనం. ప్రతి చిన్న విషయానికీ మేమే బాధ్యులం అనుకుంటాం. ఇంకా పరమోన్నత దివ్య ఇచ్ఛాశక్తికి వ్యక్తిగత భావనను ఆపాదిస్తాం. నీ హృదయంలో ఐక్యత పొంది, అక్కడే శాశ్వత నివాసంగా ఉంటే, అది మాకు చాలదా! అప్పుడు మా బరువు బాధ్యతలన్నీ నీవే తీసుకొని, మా జీవితాన్ని నీ సంకల్పంతో మాకేమాత్రం తెలియనవసరం లేకుండానే, నీవే నడిపిస్తావు కదా! అన్ని బాహ్యబంధాల నించి, అన్ని విషయాసక్తుల నించి స్వేచ్ఛ, ఎంత గొప్ప విషయాలైనా... వాటన్నింటి నించీ స్వేచ్ఛ పొందినపుడే అదే నిజమైన అమూల్యమైన సాక్షాత్కారం. అదే ఉత్తమోత్తమమైన సాక్షాత్కారం. అది మాత్రమే నీతో సంపూర్ణ సాయుజ్యాన్ని కలిగిస్తుంది. నీ తోటి సన్నిహిత నిశ్చయ, సమగ్రతా అదే. అలాటి సాక్షాత్కారముతోనే, నీతో, సన్నిహిత, సమగ్ర, నిశ్చయ సమైక్యత. క్షణికము, అస్థిరము అయిన అస్తిత్వంతో కూడిన ఈ అశాశ్వత ప్రపంచ బాధ్యత నీదే, దానికి అవసరమైనది, మంచిది — ఏదో చేయవలసినది మరి నీవే. ఓ సర్వేశ్వరా! ప్రియప్రభూ! నా బాధ్యతలన్నీ నీవే తీసుకుంటివిగా. నీ దివ్య సమైక్యతతో పొందిన పరమోన్నత పారవశ్యము మాత్రము నాకు మిగిల్చినావు కదయ్యా!

మూలం: శ్రీమాత

➤ సాక్షాత్కారము

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

సాక్షాత్కారము — క్రమానుగత త్రిచలనాలు

ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా ఒక వరుసక్రమంలో సాగే మూడు చలనాల ద్వారా సాక్షాత్కారం సిద్ధిస్తుంది. అవి, అంతర్దృష్టి, ఆంతరికానుభవం మరియు తాదాత్మ్యత.

*

నీవు దివ్యజ్యోతిని దర్శించినపుడు అవి అంతర్దృష్టికి కలిగిన దర్శనం. నీ లోనికి దివ్యజ్యోతి ప్రవేశిస్తున్నట్లు సంవేదన లేక అనుభూతి కలిగితే అది అనుభవం. దివ్యజ్యోతి నీలో సుస్థిరంగా నిలిచిపోయి ప్రకాశాన్ని, జ్ఞానాన్ని కలిగిస్తే అది సాక్షాత్కారం లేక సంసిద్ధి. కాని సాధారణంగా అంతర్దర్శనాలను గూడా అనుభవాలనే అంటారు.

*

అంతర్దృష్టి

ప్రాచీన ఋషులు అత్యంత విలువైనదిగా భావించిన శక్తి ఈ అంతర్దృష్టి. ఇదే మనిషిని ఋషి లేక కవిని చేసింది. ఈ దృష్టి లభించిన వాడిక ఎంతమాత్రం కేవల చింతనుడుగా ఉండడు. అది జీవునిలోని ఒక విధమైన వెలుగు. దీనివల్ల కంటికి కనిపించని వస్తువులు, విషయాలు స్పష్టంగా కన్పిస్తాయి. కేవలం బుద్ధికి గాక ఆ దృష్టికి అవి చర్మచక్షువులకు కన్పించినంత వాస్తవంగా కన్పిస్తాయి. భౌతిక ప్రపంచంలో జ్ఞానాని కెపుడూ రెండు రూపాలుంటాయి. అవి ప్రత్యక్ష జ్ఞానం, పరోక్ష జ్ఞానం. చర్మచక్షువులకు కన్పించేది ప్రత్యక్షజ్ఞానం. ఒక విషయం లేక వస్తువు మన దృష్టి కతీతంగా వున్నపుడు దానిని గురించి తెలుసుకోవడానికి, సూచనాత్మకంగా అనుమానం, ఊహ ద్వారా, ఉపమానం ద్వారా, దాన్ని చూసిన ఇతురులు వర్ణించిన వివరణను వినడం ద్వారా లేదా తత్సంబంధమైన చిత్రాల అధ్యయనం ద్వారా లేదా అందుబాటులో ఉన్న ఇతర సమాచారం ద్వారా ఒక భావాన్నేర్పరచుకొనే స్థితికి, అవశ్యం వస్తాం. ఈ విధమైన వాటి తోడ్పాటుతో కొంచెం హెచ్చు తగ్గులుగా, ఆ వస్తువు గురించి లేక విషయాన్ని గురించి మనలో ఒక అవగాహ నేర్పడుతుంది, లేదా ఒక ఊహాచిత్రాన్ని రూపొందించుకుంటాం. కాని అదేమిటో

మనకింకా వాస్తవంగా తెలియదు. ఒక సత్యాన్ని గురించిన మానసిక ఊహాచిత్రమే గాని అదింకా మనకు చేజిక్కిన వాస్తవరూపం కాదు. కాని ఒకసారి దాన్ని కనులార చూస్తే — మరియే ఇతర ఇంద్రియమూ అందుకు సరైనది గాదు — దాన్ని మనం చేజిక్కించుకొన్నట్లు, అదేమిటో మనకు వాస్తవంగా తెలిసినట్లవుతుంది. సంతృప్తి చెందిన మనలో అది భద్రంగా వుంటుంది. జ్ఞానానికి సంబంధించి మనలో అది ఒక అంశము అవుతుంది. చైత్యసంబంధమైన, ఆత్మసంబంధమైన విషయాల్లో గూడా ఇదే నియమం ఖచ్చితంగా వర్తిస్తుంది. ఆత్మను గురించి స్పష్టమైన దీప్తి వంతమైన బోధనలను, వేదాంతుల దగ్గర్నుంచి లేదా ఆచార్యుల దగ్గర్నుంచి విని వుంటాం లేదా ప్రాచీన గ్రంథాల నుండి గ్రహించి ఉంటాం. ఆలోచన ద్వారా, అను మానం ద్వారా, ఊహ ద్వారా, ఉపమానం ద్వారా లేదా అందుబాటులోని ఇతర మార్గాల ద్వారా, దీనిని గురించి ఒక మానసిక రూపాన్ని చిత్రించుకొనడానికి, లేదా ఒక అవగాహనకు రావడానికి ప్రయత్నిస్తాం. ఒక సమగ్ర మరియు అన్యచిం తనలేని ఏకాగ్రతతో, ఆ అవగాహనను మన మనస్సులో స్థిరంగా చెదరకుండా నిలుపుకుంటాం. కాని దాని నింకా మనం నిజం చేసుకోవటం కాదు. భగవంతుని దర్శించటమూ కాదు. ఎంతో కాలం పాటు కొనసాగించిన ఏకాగ్రత ద్వారా లేదా మరి యితర ఉపాయాల ద్వారా మనస్సుకుగల తెరను చించివేసినపుడు లేదా ప్రక్కకు నెట్టివేసినపుడు, జాగృతమైన మనస్తత్వంపై వెలుగులు వరదలై పారినపు డు, జ్యోతిర్బ్రహ్మము దానిని ముంచివేసినపుడు, అవగాహన స్థానాన్ని, జ్ఞాన దృష్టి ఆక్రమించివేస్తుంది. ఈ జ్ఞానదృష్టి వల్ల, ఆత్మ, ప్రత్యక్షమైన, స్థిరమైన, వాస్తవమైనదిగా మన జ్ఞానాని కందుతుంది. ఈ జ్ఞానోదయం తర్వాత, వెలుగు ఎంతగా క్షీణించినా, అంధకార సమయాలు ఎంతగా జీవుని బాధించినా ఒకసారి, సిద్ధింపజేసుకొన్నదాన్ని తిరిగి పొందలేనంతగా కోల్పోవడం ఎన్నడూ జరుగదు. ఆ అనుభవం అనివార్యంగా తిరిగి ప్రాప్తించడమే గాక, సుస్థిరంగా నిలిచిపోయే దాకా చాలా తరచుగా ఆవృతమౌతుంది. ఎపుడు, ఎంత త్వరగా అనేది మనం ఎంత దృఢంగా ఎంత పట్టుదలతో అంకితమౌతామో, మన సంకల్పానికి బద్ధుల మౌతామో, లేదా మనలో దాగివున్న దైవం యెడల మనకుగల ప్రేమపాశానికి కట్టు వడి వుంటామో దాని మీద ఆధారపడి వుంటుంది.

1.జ్ఞానయోగాచరణలో త్రివిధ చర్యలు, శ్రవణ, మనన, నిధి ధ్యాసనల భావం ఇదే.

అంతర్దర్శనాలు తప్పక జరిగి తీరాలనేదేం లేదు. అవి సరైనవైతే, వాటినుండి కొంత సాయం లభిస్తుంది, అంతవరకే.

*

అవి సిసలైనవైతే, యదార్ధమైనవైతే, అంతర్దర్శనాలకు, అంతర్వాణిలకు, యోగంలో స్థానముంది. కాని సాక్షాత్కారాలు కావు. ఆ వైపు వెళ్ళే మార్గంలో, ఒక ముందడుగుగా మాత్రమే వాటిని గ్రహించాలి. అందుచేత యెవరైనా సరే వాటితో ఆగిపోకూడదు లేదా సంభవించే వాటన్నింటినీ విలువైనవీ అనుకోరాదు.

*

నేను చెప్పినట్లు లోలోపలి వైపుకు లాగుతున్నట్లు అనిపించడం, లోలోనికి పయనించాలనే తపన కలగడం అవాంఛనీయం గాదు, కనుక అట్టి కదలికను అడ్డుకోవలసిన అవసరం లేదు. సృష్టి లేక అస్తిత్వ సమస్త స్తరాలకు సంబంధించిన విషయాలను చూడగల అంతర్దృష్టి వికాసంవల్ల అంతరంలో కోకొల్లలుగా దృశ్యాలు కన్పించడంతోపాటు, ఒకానొక దశలో, లోలోనికి పోవాలనే తపన కూడా కలుగుతుంది. సాధనలో సహాయకారి కాగల విలువైన శక్తి అది. అందుచేత దానిని నిరుత్సాహపరుచ కూడదు. ఆంతరిక ఆత్మను, అంటే దైవాన్ని సాక్షాత్కరింపజేసుకోవడమనే ప్రధానోద్దేశ్యాన్ని, సతతం దృష్టిలో వుంచుకొని, ఏ విధమైన భవబంధం లేకుండా వాటిని నిశితంగా గమనిస్తూండాలి. కేవలం వాటి కోసం, వాటి వెంటపడవలసిన విషయాలుగా గాక, చేతనా వికాసానికి, క్షణిక సాయమందించే అప్రధాన తాత్కాలిక విషయాలుగా వాటిని పరిగణించాలి. ప్రతిదాన్నీ దాని యథాస్థానంలో వుంచి, వేచి చూచి, దాని కార్య క్షేత్రాన్ని, స్వభావాన్ని, వివేచించి చూడగల విచక్షణాజ్ఞానం కల మనస్సు కూడా సాధకునికి వుండాలి. ఇవి, యదార్థమా కాదా అనే వివేచనాశక్తిని కోల్పోయి, ఈ అనుబంధ అనుభవాల వెంటపడాలని ఆరాటపడేవాళ్ళు కొందరుంటారు. ఈ అనుభవాలన్నింటినీ యదార్థమని భావించగూడదు. వాటిని వివేచించాలి, ఏది మానసికమైనది, లేదా స్వకపోల కల్పితం, ఏది యదార్థమైనది, ఏది విశాల మానసిక, ప్రాణిక స్తరాల నుండి కలిగిన కేవల సూచన లేదా, వాటి వాటి స్తరాల్లో మాత్రమే విలువ కలిగినవి లేదా వేటికి ఆంతరిక సాధనలోనూ, బాహ్యజీవితంలోనూ

సాయపడగల లేదా మార్గదర్శకత్వం వహించగల సామర్థ్యమున్నదో వివేచన చేసుకోవాలి.

మూలం :శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు

అంతరంగ అనుభూతి

ఈ రకమైన అంతరంగ దర్శనం మానసికమైనది. ఆ అనుభవానికిది ఒక ఆకృతి. పోతే అంతరంగ అనుభూతి, అది చూచినదానికి అంత అనుగుణంగా ఉండదు. దర్శనం, ఉన్మీలనం కావిస్తుంది. లోనికి ఇముడ్చుకోదు. నేత్రం తొలిసారిగా వస్తు సముదాయాన్ని గుర్తించేందుకు ఉపకరించేదిగా ఉంటుంది. వాటి పరిపూర్ణ పరిజ్ఞానికి — స్పర్శలాటి — మిగిలిన ఇతర జ్ఞానేంద్రియ సంవేదనల సహకారం అవసరం. అదే విధంగా ఆత్మదర్శనం సర్వేంద్రియానుభవపూర్వకమైనది కావాలి. అపుడే దానికి పరిపూర్ణత. మన సత్వమంతా పరిపూర్ణంగా భగవంతుని నపేక్షించాలి. అందుకు జ్ఞానప్రకాశనేత్ర మొక్కటే సరిపోదు. ఎందుకంటే మనలో ప్రతి ప్రధాన తత్వ మూలకము ఆత్మాభివ్యక్తీకరణమే. అందుచేతది దానియొక్క (ఆత్మ) ప్రధాన వాస్తవతత్వాన్ని పుణికిపుచ్చుకోవాలి. అనుభూతి పొందాలి. పైకి భావాత్మకంగా రూపరహితంగా అగుపించే విషయాలు మానసికంగా పొందిన ఆత్మానుభవంతో స్థిరమైన వాస్తవాలుగా అస్తిత్వజ్ఞానంతో ప్రతిష్ఠింపబడతాయి. చైతన్యము, శక్తి, ఆనందము — వీటి తాలూకు క్రియారూపాలను, పట్టుకుని వాటి జ్ఞానాన్ని స్థిరపర్చుకుంటాం. ఆ విధంగా దైవానుభూతితో మనసు పరితృప్తి నొందుతుంది. దివ్య ప్రేమ ద్వారా మనలో అనురాగపూరిత భావోద్వేగానుభూతి కలిగి ఆత్మానందాన్ని పొందగలుగుతాం. ఇంకా సర్వభూతాత్మ సంయోగానుభూతి కూడా కలుగుతుంది. ఆ విధంగా హృదయం దివ్యస్పందనలకు ఆవాసమవుతుంది. హృదయంలో దివ్యానందం చోటు చేసుకుంటుంది. మనం స్వయంగా కల్పించినవాటిలో గాని, భగవంతుని సృష్టిలోగాని ఒక హర్షాతిరేకమైన స్ఫూర్తి, సర్వసమగ్రాభిరుచి కలిగి — రసోవైసః — అన్నరసానుభూతి పొందగలుగుతాం. ఆ విధంగా సౌందర్యాభిరుచితో కూడిన బుద్ధి, ఇంద్రియసంవేదనలు, దివ్యసంవేదనానుభూతి పరితృప్తి నొందుతాయి. అలాగే మనలో, ఇతరులలో ప్రపంచంలో ప్రవర్తించే జీవన విన్యా

సాలు సర్వశక్తులలో భౌతికంగా వాస్తవమైన, బలమైన ఆత్మసంవేదన పొందగలు గుతాం. ఆ రకంగా శారీరిక, ప్రాణికపరంగా దివ్యమైన సంతృప్తి కలుగుతుంది.

మనస్సులో, ప్రాణికములో, లేదా దేహములో, యెక్కడైనాసరే సత్యానుభూతిని పొందడం దైవసాక్షాత్కారానికి తొలి మెట్టు. నేను శాంతి అనుభవాన్ని పొందినపుడు అదేమిటో గ్రహించగలను. అనుభూతి భావపరంపరలు, ఆ అనుభవాన్ని సక్రమంగా స్థిరపరుస్తాయి. అలా అది మనలో యెక్కడైనాసరే స్థిరపడితే అక్కడ భూమిక ఆ అనుభూతిని సమగ్రంగా గ్రహించగల్గినట్లవుతుంది.

స్వానుభూతి పొందిన యోగి చిన్న చిన్న స్వానుభవ ప్రారంభాలే చాల ప్రాధాన్యములని, వాటిని శాంతంతో ప్రేమతో అభివృద్ధిపరుప వలెనని గ్రహిస్తాడు. ఉదాహరణకు, ప్రాణికతృష్ణ పట్ల అసంతృప్తితో తటస్థంగా, నిశ్చలంగా వుండడం శాంతికి తొలిమెట్టని, అది అంతర ఆనందం యొక్క పులకింతలని, ఆనందసాగరధార అనీ, వెల్గుల క్రీడ అనీ, అంతరదర్శన అనుభవానికి ద్వారాలని, దివ్యసన్నిధికి ప్రథమ స్పర్శ అని తెలుస్తుంది. ఆయన ఆ అనుభవం పరిణామారంభాన్ని ఆటంకపరచని జాగృతి.

*

అనుభవానికి ఉన్మీలుడవుకా. కాని ఆ యనుభవాల భోగలాలసుడవు కాకు. నిన్ను నీవు ప్రత్యేకంగా యే అనుభవానికి బంధించుకోవద్దు. అన్ని భావాలను, సలహాలను సత్యంగా గ్రహించకు. జ్ఞానాన్ని, ధ్వనిని, భావసందేశాన్ని అంతిమ సందేశంగా, కచ్చితమైన సందేశంగా పరిగణించకు. పరిపూర్ణ సత్యం ఒక్కటే నిజమైనది. నీవు ఉన్నతస్థాయికి యెదిగిచూసేకొలదీ దాని అర్థాన్ని, ఉన్నతస్థాయి నుంచి దర్శించి, మార్పును గమనిస్తావు.

*

ఈ అనుభవాలు యెల్లప్పుడు విలువలేనివని నేననను. కాని అవి కలగూరగంపగా కలసిపోయి, తికమక పుట్టిస్తాయి. విచక్షణారహితంగా వాటిని అనుసరిస్తే అవి భయంకరంగా పక్కదారి పట్టిస్తాయి.

అట్లని అలాంటి అనుభవాలన్నీ నిరుపయోగాలని, విలువలేనివని అర్థం కాదు. వాటిలో కొన్ని మేలైనవీ వున్నాయి. మరికొన్ని కీడైనవీ వున్నాయి. సరైన మార్గంలో సహాయకారులైనవి సాక్షాత్కారమార్గానికి దశలుగా, మార్గదర్శకులుగా నున్నవి

కూడా: వీటిని మీరు అభిలషించవచ్చు. వీటికై ప్రయత్నించవచ్చు, లేదా యివి శీఘ్రంగా కాని లేదా నిదానంగా కాని వస్తాయన్న నమ్మకంతో వీటికి ఉన్మీలుతులు కావచ్చు. మీ స్వీయ అనుభవాలు కొద్దిగా వుండవచ్చు. అవి ముందుకు సాగకపో వచ్చు. కాని అవి మేలైనవి కావని, నిరుపయోగమైనవని నేను చెప్పలేను. వేరు మార్గాల్లో అనేకం, అనుసరించడం కన్న వీటిలో కొన్నింటిని అనుసరించడం మంచి ది. అనుభవసంపద వల్లనే తృప్తిచెందాలని, లేదా యిలాంటి అనుభవసంపదలు లేక పోయినంత మాత్రాన అది తక్కువని, పరితపించాలని నా భావన కాదు.

ఆధ్యాత్మికసాక్షాత్కారానికి లేదా దైవసాక్షాత్కారానికి సహకారులైన అనుభ వాలు లేదా సాధనామార్గాల్లో అభివృద్ధిని తెచ్చే అనుభవాలున్నాయి. దివ్యదర్శ నాలు, కుండలినీ జాగృతి, చక్రాల ఉన్మీలనము, దైవాదేశాలు, అంతర్వాణి, అంతఃశక్తుల ఉన్మీలనము, అలాంటి కోవకు చెందినవి. ఎవరైనా జాగ్రత్తగా వుండవలసింది యేమంటే ఆ అనుభవాలు నిజాయితీ అయినవిగా వుండాలి. అది నీ నిష్కాపట్యంపై ఆధార పడి వుంటుంది. నీవు నిష్కపటంగా వుండకపోతే, దివ్యచేతనను పొందడంకన్న, దివ్యసన్నిధి నివాసంకన్న మరింత గొప్పగా యోగినని, లేదా దివ్యమానవుడనని అహంకారం కలిగివుంటే అపుడు కపటం వెల్లువలా నీలో పరవళ్ళు తొక్కుతుంది. లేదా నీవు నీ స్వీయకల్పిత అపమార్గాల్లో గిరగిర తిరుగుతావు. ఇది సత్యం

అనుభవాల కోసం వేటాడరాదని, దైవాన్ని మాత్రమే ప్రేమించి ఆయన్నే అభి లషించాలని ఆయనెవరో యెందుకంటారు? అంటే మీరు మీ ప్రధాన ధ్యేయంగా అనుభవాలనే తయారుచేసుకోరాదని, దైవమే మీ ప్రధాన ధ్యేయమని, భావన. అప్పుడు దోషభూయిష్ఠమైన అనుభవాలనుగాక, సత్యమైన అనుభవాలనే ప్రధా నంగా ఆశిస్తే, వారి యోగం సూక్ష్మ భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక, నిమ్న జగత్తులలో స్వార్థ కార్యకలాపాల్లో కూరుకుపోతుంది. అలాంటి చర్య వారిని అలజడిలోకి లేదా కపటంలోకి లాగివేస్తుంది. అపుడు వారు ఆత్మ పరమాత్మల మధ్య నిలిచిపోతారు. కనుక దైవం కొరకైన అభిలాష, సాధనలే మేలైనవి. కాని యీ నిబంధనలను, యీ మాటలను, వాటి వాటి పరిధుల్లోనే కొలబద్ధగా గ్రహించాలి. అట్లని సహాయకారులైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలను ఆహ్వానించరాదని, అవి విలువ లేనివని అర్థం చెప్పుకో రాదు. మేలైన అనుభవమునకు ఉన్మీలితమైనపుడు కేంద్రధ్యేయాన్ని దృష్టిలో వుంచు కొని, దానిని అనుసరించడం అనుమతించదగినదే.

మనస్సు ప్రశాంతతను పొందినపుడు, ఏకాగ్రత తీవ్రమైనపుడు, ఆకాంక్ష దృఢమైనపుడు అది అనుభవ ప్రారంభం అనవచ్చు. విశ్వాసం యెంత యెక్కువైతే, శీఘ్రఫలితాలు అంత యెక్కువగా లభిస్తాయి. తక్కిన ఫలితాలకు సాధకుడు స్వీయప్రయత్నాలపై మాత్రమే ఆధారపడరాదు. దైవస్పర్శను స్థిరపరచుకొనడంలో విజయవంతుడు కావాలి. శ్రీమాత శక్తిని, సన్నిధిని గ్రహించి స్థిరపర్చుకోవాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

గుర్తింపు

ఈ విజ్ఞానం, ఈ అనుభవం, ఇవన్నీ — (జీవబ్రహ్మైక్యత యొక్క) గుర్తింపును చేరుకునేందుకు, పొందేందుకు — ప్రాథమిక సాధనాలు మాత్రమే. మనం దర్శించేది, అనుభూతిచెందేది — మన ఆత్మనే. అందుచే, ఈ అనుభవం, ఈ విజ్ఞానం, అంతా, గుర్తింపులో ముగియకపోతే — అంతా అసంపూర్ణమే. మన మహోన్నత వేదాంత విజ్ఞానం — 'అతడే నేను (సోహం)' — అనే దాన్ని — మన సత్తా అంతటిలోను, జీవించగలిగి ఉండకపోతే — అంతా — ఈ విజ్ఞానం, ఈ అనుభవం అంతా — అసంపూర్ణమే. దైవాన్ని చూడడం, కౌగిలించుకోవడం మాత్రమే కాదు — ఆ సత్యమే కావాలి మనం. ఏ ఆత్మ తన అభివ్యక్త రూపాలన్నిటికీ అతీతమైనదో, అట్టి ఆత్మతో, తప్పనిసరిగా, — మన ఉత్కృష్ట విశ్లేషణ, విచారణ, ద్వారా — ఏకం కావాలి మనం. దేని నుండి 'నేను' అనబడే అహంకారము — దానికే చెందిన, 'నాది, నా వారు' వంటి వికారాలు వెలువడ్డాయో — అట్టి అహంకారం నుండి, తనంతట తాను బయటపడటం ద్వారా — ఏకం కావాలి మనం, మన ఆత్మతో. ఏది — తన అనంత అస్థిత్వం, చైతన్యం (ఎరుక), శాంతి, ఆనందంతో — తనని తాను, మనలో — ఎరుకపర్చుకుంటుందో, ఏది తన చర్యలు, రూపాలు, క్రీడలతో — తనని తాను తెల్సుకొనుట అనే క్రీడలో — తనని తాను బంధించుకుంటుందో, ఈ ప్రపంచంలో — అట్టి మన ఆత్మతో — దాని అభివ్యక్తరూపాలు, అస్తిత్వాలు, చర్యలు, క్రీడలతో — ఏకం కావాలి మనం, లేదా మనమే కావాలి 'అది' — దాని రూపాలు, అస్తిత్వాలు, చర్యలు, క్రీడలతో సహా.

దైవాన్ని, లేదా ఆత్మను — కేవలం బుద్ధిలో మాత్రమే గాక ఇంకా ఎక్కువగా — ఎలా తెల్సుకోవాలో అర్థం చేసుకోడం, ఆధునిక (పాశ్చాత్య) బుద్ధికి — చాల కష్టం. కాని — ఈ తరహా (బుద్ధికి అతీతమైన) దర్శనం, అనుభవం, పొంది ఉండ డాన్ని — ఒక ఆంగ్లకవి అంతరంగంలో ప్రకృతివల్ల కల్గిన జాగృతి నుండి — ఛాయామాత్రంగా అరువు తెచ్చుకోవచ్చు. పాశ్చాత్య ఊహకు (అందని) అట్టి దర్శనాన్ని, అనుభవాన్ని, నిజం చేశాడా మహాకవి, వర్డ్సువర్తు. అతడు — ప్రకృతి నుండి తను పొందిన అనుభవాలను, తన పద్యాలలో ప్రకటించాడు. వాటిని మనం చదివితే, ఆ అనుభవం గురించిన కొంతభావం — సుదూర భావం — మనం పొందగలం. ఎందుకంటే, మొట్టమొదట — ఈ ప్రపంచంలో ఒక ప్రత్యేకమైన దానిని దర్శించాడు, అతడు. అన్ని వస్తువులకు ఆత్మ ఏదో, అన్ని వస్తువులు దేనిలో ఉంటాయో, అట్టి ఆత్మనే అతడు దర్శించాడు; రూపాల కతీతమైన, కాని రూపాలకు కారణమైన, రూపాలలో వ్యక్తమయిన, ఉన్న శక్తి ఏదో, దానినే — అట్టి ఆత్మనే — అతడు దర్శించాడు. అట్టి సాక్షాత్కారం వల్ల కల్గే ఆనందం, శాంతి, విశ్వవ్యాపకత్వం మాత్రమే కాదు అతను పొందినది; సాక్షాత్తు దాని స్పర్శనే పొందాడు — భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక, రసమయ, (స్థరాలకు చెందిన), స్పర్శనే పొందాడు. ఇట్టి స్పర్శను, దర్శనాన్ని - తన సత్తలో మాత్రమే కాక — తన కత్యంత సమీపంలో ఉన్న పువ్వులో, అల్పమనిషిలో, అచలమైన రాతిలో కూడ — అతడు పొందాడు; అంతే కాదు, అప్పుడపుడు, వాటితో ఐక్యత (ఏకత్వం) కూడ సాధించాడు; తాను ఏ వస్తువుకు అంకితమయేవాడో — అదే అయేవాడు. ఈ విషయాన్నే — "ఆత్మ కప్పేసిన ఒక నిద్ర" — అనే తన పద్యంలో ప్రౌఢంగా, శక్తివంతంగా చెప్పాడు; తన సత్తాతో అతడు భూమితో ఐక్యం చెంది, "రాళ్ళురప్పలు, చెట్లతో సహా, ఆత్మప్రదక్షిణ" చేస్తున్నట్లు వర్ణించుకున్నాడు. భౌతికప్రకృతికి అతీతమైన ఆత్మసాక్షాత్కారంగా, దీనిని మనం కొనియాడవచ్చు. ఇందులో యోగవిజ్ఞానానికి చెందిన మూలాలున్నాయి. కాని, ఈ అనుభవము కూడ, కేవలం — ఒక పెద్ద భవనద్వారం వద్ద నుండే ఒక చిన్న గదిలో ప్రవేశించుట వంటిది; అతీంద్రియ, అతీతమానస, ద్వారం వద్ద, తన అంశలన్నిటికీ అతీతుడైన ' అతని' ఆత్మ ద్వారం వద్ద — ఒక చిన్న గదిలో ప్రవేశించుట వంటిది. ఇంకా అత్యున్నత జ్ఞానం పొందాలంటే, పరమమైన ఎరుక కలిగి — అక్కడ — ఇతర అనుభవాలన్నిటినీ

'పరిపూర్ణుని' లో దివ్య ఐక్యం పొందాలి; అప్పుడే అది సాధ్యమౌతుంది. దివ్యాన్వేషణకిదే ముగింపు; దివ్యానందం, దివ్యజీవనానికి కూడ, అదే ఆధారం.

సాధకులకు — సహకారం: ఇటువంటి పరివర్తన — మానవత్వం నుండి దివ్యత్వానికి, విభజన నుండి ఏకత్వానికి, ఇంద్రియగ్రాహ్య ప్రకృతి నుంచి, సనాతన దివ్యసత్యం వైపునకు — కల్గే ఆత్మపరివర్తన — ఒక సంపూర్ణ పునర్జన్మ. దీనిలో తప్పనిసరిగా రెండు దశలుంటాయి. ఒకటి, ఆత్మ ఉపకరణాలు తగిన రీతిలో పరిపక్వం చెంది సిద్ధం కావడం, రెండవది — ఆత్మ వెలుగును పొంది, తనను తాను తెల్సుకోడం, — పక్వం చెందిన తన ఉపకరణాల ద్వారా. నిజం చెప్పాలంటే, ఈ రెండు దశలను కచ్చితంగా వేరుచేసి చూపే ధృఢమైన హద్దు ఏమీ లేదు; ఇంకా చెప్పాలంటే, అవి ఒకదాని కొకటి అవసరం; రెండూ ఒకేమారు కొనసాగుతుంటాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

మూడు ప్రాథమిక సిద్ధులు

దైవము యొక్క పరమార్థము అనంతమైనది. అది ఆవిష్కృతమయ్యేది అనంత బాహుళ్యరూపంలోనే. అందువల్ల ప్రకృతిలోనూ, సత్త్వంలోను నిజమైన సమగ్ర సంపూర్ణత్వం ఏ ఒక్క రకమైన సిద్ధి వల్లనో లభించదు. దివ్యానుభవపు వివిధ తంత్రులనూ అది సమ్మిళితం చేసుకోవాలె. శుద్ధ పరిపూర్ణత్వాన్ని సంతరించుకోనంత వరకూ ఏ ఒక్క రూప సముపాసన ద్వారా దాన్ని పొందలేము. అనంతత్వపు వివిధ అంశాల సామరస్యాన్ని అది సాధించాలె. మన ప్రకృతి సంపూర్ణ రూపాంతరం చెందాలంటే బహుముఖ సజీవ అనుభవంతో కూడిన సమగ్రచేతన అవసరం.

అనంతత్వపు బహుముఖ అనుభవానికీ, సమగ్ర పరిజ్ఞానానికి ప్రాథమికంగా తప్పనిసరైన అవగాహన ఒకటి అవసరం. అది వివిధ రూపాలు, అవస్థలతో మారని దివ్యత్వ సారరూపాన్ని, సత్యాన్ని గ్రహించడమే. అట్లా కానప్పుడు పైకి కనపడే విషయాల వలలో చిక్కుకుపోవడమో, లేదా విశ్వబాహుళ్యంలోనో వైయక్తిక అంశాల్లోనో గందరగోళంతో భ్రమించడమో జరుగవచ్చు. దాన్ని తప్పించుకోవాలని

ప్రయత్నించినప్పుడు ఏదో ఒక మానసిక సూత్రానికి బానిస కావటమో లేదా నియమిత వ్యక్తిగత అనుభవానికి బందీ కావటమో జరుగుతుంది. ఈ విశ్వానికి మూలాధారమైన, భద్రమైన, సమన్వయకరమైన ఏకైక సత్యం ఏమంటే పుట్టుకలేని పరమాత్మ మరియు జీవాత్మ రూపమే ఈ జీవితం — ఆ నిగూఢ పరమాత్మ స్వరూపాన్ని అది సృష్టించిన అస్తిత్వాలతో సహా సిద్ధింపచేసుకోవడమే జీవిత రహస్యాన్ని తెల్సుకోవడానికి మూలం. ఈ జీవితం వెనుక బహురూపాలను పొందిన శాశ్వత దివ్యసత్త్వపు జాడలు కనిపిస్తాయి. దీనిలో అంతటా, చుట్టూ అనభివ్యక్త కాలాతీత నిత్యుడు కాలంతో ఆవిష్కృతుడై ఆవరించి ఉంటాడు. కాని ఈ విజ్ఞానం జీవనానికీ, పరిణామానికీ సంబంధంలేని మేధోపరమైన, తాత్త్వికభావన మాత్రమే అయితే యోగానికి పనికిరాదు. సాధకుడికి మేధోపరమైన సిద్ధి ఒక్కటే సరిపోదు. యోగాన్వేషణ కేవలం ఆలోచనకో, మేధస్సుకో సంబంధించిన సత్యం కోసం కాదు. సజీవ, సగోచర ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి సంబంధించిన సచేతన సత్యం కోసం. ఒక సత్యమైన, అనంతమైన ఉనికికి సంబంధించిన స్థిరమైన ఇంద్రియజ్ఞానం, లోపలా, వెలుపలా, స్పష్ట అవగాహనతో, అనుభవం, సంసర్గం, భావన, సంబంధం మనలో జాగృతం కావాలి. ఆ దివ్యసాక్షాత్కారం మనం వ్యవహరించే సచేతనమైన పరివ్యాప్తమైన, దివ్య అస్తిత్వంగా మనతోనే ఉండాలి. దాన్ని ఎప్పుడూ, అంతటా విస్పష్టంగా, ప్రత్యక్షంగా, సర్వాంతర్యామిగా భావించగలగాలి. వాటి నిజమైన ఆత్మగా, అనశ్వర సారంగా, సన్నిహితమైన అంతరాంతర శక్తిగా దానిపై అధికారాన్ని మనం పొందగలగాలి. ఈ ఆత్మను, శక్తిని, అన్నిటా ఊహించుకోవటం మాత్రమే కాకుండా అన్నివిధాల చూసి, భావించి, అనుభవించి, సంసర్గం పొందగలిగి ఉండాలి. ఈ ఆత్మనే, శక్తిలో అన్నింటినీ అంతే స్పష్టంగా అనుభవించగలగాలి. ఇదే మిగిలిన ఇతర సర్వ విజ్ఞానాన్ని చుట్టపెట్టి కలుపుకొనే ప్రాథమిక అనుభవం కావాలి.

ఈ అనంతమైన, నిత్యమైన సర్వాంతర్యామి దివ్యవాస్తవం సర్వత్రా ఉన్న ఏకైక అస్తిత్వం. వివిధ జీవాల్లో అనేక రూపాల్లో కాకుండా, ఏకరూపంలో సమైక్యపరిచే ఉనికి. విశ్వంలోని ప్రతి ఆత్మలో, ప్రతి రూపంలో సమగ్రంగా దీన్ని దర్శించవచ్చు, భావించవచ్చు, కలవవచ్చు. ఎందుకంటే దీని అనంతత్వం ఆధ్యాత్మికమైనది, మూలభూతమైనది. కేవలం అంతరిక్షంలో అపరిచితమైనదో, కాలంలో అనంతమైనదో కాదు. ఈ అనంతత్వాన్ని పరమాణువులోనూ ఒకే ఒక్క క్షణంలోనూ, అదే

స్పష్టతతో బ్రహ్మాండపు అద్భుత విస్తారంలోనూ, కాలపరివ్యాప్తంలోనూ భావించవచ్చు. ఈ అనుభవం, జ్ఞానం ఎప్పుడైనా మొదలు కావచ్చు. ఏ రూపంలోనైనా ఆవిష్కృతం కావచ్చు. ఎందుకంటే దైవత్వం అందరిలో ఉంది, సర్వస్వమూ దైవ స్వరూపమే.

ఈ ప్రాథమిక అనుభవం వివిధ ప్రకృతుల్లో వివిధ రూపాల్లో ప్రారంభం కావచ్చు. సహస్రాంశాల్లో దాగి ఉన్న ఈ దివ్యసత్యం ఆవిష్కృతం కావడానికి చాలా సమయం పట్టవచ్చు. ఈ అనంత అస్తిత్వాన్ని బహుశా నేను మొదట నాలో లేదా నేనుగా భావించవచ్చు. ఆ తర్వాతే నాకు సంబంధించిన ఈ పరమాత్మ భావన, దృష్టిని సర్వప్రాణులకూ విస్తరింపయేవచ్చు. అప్పుడు ప్రపంచాన్ని నాలో లేదా నాతో ఒకటిగా దర్శిస్తాను. నా సత్త్వంలోని దృశ్యంగా, దాని రూపాంతరపు క్రియలను నాలోని విశ్వశక్తిలో రూపాల, ఆత్మల, శక్తుల సంచారంగా భావించగల్గుతాను. అంతటా నేను నన్నే కలుసుకొంటాను — మరెవరినీ కాదు. అంతేకాని, బాగా గ్రహించాలి — విస్తారమైన అహం నీడలోనే నివసిస్తూ, అహంకారాన్ని ఆత్మగా, శక్తిగా తలుస్తూ అసంపూర్ణమైన తన వ్యక్తిత్వాన్ని ప్రముఖ అస్తిత్వంగా అందరిపై రుద్దే అసుర ప్రకృతితప్పిదాలలో కాదు. జ్ఞానాన్ని పొందిన నేను నా నిజమైన ఆత్మ నిరహంకారమని గ్రహించాను. నాలోని పరమాత్మను అపౌరుషేయ (impersonal) అనంతత్వంగా, లేదా తనలోనూ తనను అధిగమించే ఉన్న వ్యక్తిత్వాలనూ ఒకేసారి కల్గి ఉన్న మూలభూత దివ్యపురుషుడిగానో భావిస్తాను. అపౌరుషేయమైనా అపరిమిత పురుషుడిగానైనా లేదా ఒకేసారి రెండూ అయినా, అది అహంకారానికి అతీతమైన అనంతత్వం. ఇతరుల్లో కాకుండా నేనుగానే నాలో నేను ముందుగా భావించటానికి కారణం దాన్ని అన్వేషించి, తెలుసుకొని సిద్ధింప చేసుకోవటం నా వైయక్తిక చేతనకి అత్యంత సులభం కాబట్టి. కాని పరమాత్మలో ఈ సంకుచిత అహం లయం చెందకపోతే, పరమోన్నతమై, శాశ్వతమైన, సృష్టిరహితమైన ఆ ఆధ్యాత్మిక 'అహం' లో స్వల్పమైన బాహిర మనస్సంభూతమైన 'అహం' నశించకపోతే నా సిద్ధి అవాస్తవమో లేదా అసంపూర్ణమో అయ్యుండాలె. నాలో ఎక్కడో 'అహం' అవరోధంగా పరిణమించిందన్న మాట. పరమాత్మ యొక్క సర్వసంలీన సత్యాన్ని నా ప్రకృతిలోని ఒక భాగం అహంకారభూయిష్టమైన నిరాకరణతో అవరోధించిందన్న మాట.

II. మరో మార్గంలో ఇది కొందరికి సులభమార్గం — మొదట నేను నాలో కాకుండా ఇతరుల్లో, నా వెలుపలి ప్రపంచంలో భగవత్తత్వాన్ని దర్శించవచ్చు. బయట కనిపించే రూపాలు, ప్రాణులు, శక్తులతో సంబంధం లేని అంతర్ముఖమైన అనంతత్వంగా భావించవచ్చు. లేదా వీటన్నిటినీ తనలో కల్గిన ఏకైక శుద్ధ ఆత్మ స్వరూపంగా శక్తిగా దర్శించవచ్చు — తద్వారా నిశ్శబ్ద సర్వవ్యాపక పరమాత్మలో నా అహంకారాన్ని పోగొట్టుకొంటాను. తర్వాత ఈ ఏకైక విశ్వవ్యాప్త అస్తిత్వం యొక్క ఉపకరణమైన నా సత్త్వాన్ని ఆవహించి, ఆధీనం చేసుకొంటుంది. అందులో నుండే నా కార్యోన్ముఖ స్పందనలూ మనోవాక్కాయ కాంతులూ, చేతనారూపాలూ, ఇతర ఆత్మరూపసంబంధాలూ, ప్రభావాలూ ఆవిర్భవిస్తాయి. అప్పుడిక నేనే మాత్రమూ ఈ అల్పవ్యక్తిగత ఆత్మను కాను. ఈ విశ్వంతో, ఆ (తత్) పరమాత్మ యొక్క లీలాస్వరూప క్రియాకలాపాలు కొనసాగించే నిర్ధారిత అంశను మాత్రమే అవుతాను.

III. మరొక ప్రాథమిక సిద్ధి అన్నింటికంటె తీవ్రమైనది. మొట్టమొదటి నిర్ణయాత్మక ఉన్మీలనంగా లేదా యోగానికి ప్రాథమికంగా ఒక మలుపునిచ్చేది — అప్పుడప్పుడు సిద్ధిస్తుంది. అది నాకు, ఈ ప్రపంచానికీ అతీతంగా ఉన్నతమైన అనిర్వచనీయమైన అవ్యక్తుడైనవాని పట్ల కలిగే జాగృతి. అందులో నేను తిరుగుతున్నట్లనిపిస్తుంది. అదొక దేశకాలావధులు లేని స్థితి — నాలోని సారభూతమైన లక్షణంగల చేతన వైపు మళ్లించేది, నచ్చచెప్పేది — అట్లాగే తలమునకలు చేసే వాస్తవం కూడా అది. అన్ని ప్రాపంచిక వస్తువులు — స్వప్నం లేదా నీడ వలె మిథ్య అనీ, లేదా అశాశ్వతం, అర్థసత్యం, పరాధీనమైనవనే బలవత్తర భావన ఈ అనుభవంతో సాధారణంగా తోడై జతకూడి ఉంటుంది. కొంతకాలం కనీసం మన చుట్టూ కనిపించేది చలనచిత్రాల వంటి నీడలనీ పై పై రూపాలనీ, నా చర్యలన్నీ అగోచరమైన ఏదో ఒక దివ్యమూలాధారం నుండి వచ్చిన అస్థిరవ్యవస్థగా తనకంటె అతీతంగా, అసాధ్యంగా కనిపిస్తుంది. ఈ చేతనలోనే ఉండటం, ఈ ఉపదేశాన్ని పొందడం, పదార్థ సూచనను అనుసరించడం అంటే ఆత్మను, ప్రపంచాన్ని, అవ్యక్త పరమాత్మలో లయం చేయడం — మోక్ష, నిర్వాణ లక్ష్యం వైపు పయనించడమే. ఇదొక్కటే మార్గం కాదు. నాకూ నా చర్యలన్నిటికీ మూలాధారమైన అవగాహనాతీతమైన కేంద్రంతో కాలాతీత అసంపూర్ణ స్వేచ్ఛా నిశ్శబ్దం ద్వారా సంబంధం ఏర్పడేవ

రకు వేచి చూడటం మరో మార్గం. అప్పుడు శూన్యం పూరింపబడటం ఆరంభమౌ తుంది. దానిలోకి, దాన్నుండి, పరమాత్మ బహుముఖ దివ్యసత్యం వెలువడుతుంది. సచేతనమైన అనంతత్వపు అన్ని రూపాలు, అన్ని స్థాయిల్లో ప్రవహిస్తాయి. మొదట ఈ అనుభవం మెదడుపై, తర్వాత సత్త్వమంతా ఒక నిరంకుశ, నిరవధిక, అగాధ శాంతి, మౌనాలను కలిగిస్తుంది. అందుకు వశమై, స్తబ్దమై, తననుండి తాను విముక్తమై మేధస్సు ఈ మౌనాన్నే పరమాత్మగా ఆమోదిస్తుంది. కాని తర్వాత ఇదంతా తనకు తాను తెలియని సర్వోత్కృష్టమైన అస్తిత్వం నుండి జాలువారిందని సాధకుడు తెలుసుకొంటాడు. ఈ పరమావధికి, ఈ నిరపేక్షం, నిర్గుణమైన శూన్యం నుండి లభించే శాంతి కాదు. దానికి తనదైన అనంత సంపద ఉంది. వాటి క్షీణరూపమే మన సంపద. ఆ మౌలిక దివ్యసంభూతం లేకుంటే ఈ విశ్వమే లేదు. అన్ని శక్తులూ, క్రియాకలాపాలూ మిధ్యలే. సర్వ సృష్టి, అభివ్యక్తీకరణలూ అసాధ్యమే.

ఇవీ ప్రాథమిక సిద్ధులు. జ్ఞానయోగికి ఇవి స్వయం సమృద్ధంగా, అన్నిటికీ పరమ ప్రత్యామ్నాయంగా కనిపిస్తాయి. కాని సమగ్ర సాధకుడికి ప్రాథమిక దశలో భగవత్కృపతో సులభంగా, హఠాత్తుగా కానీ దీర్ఘసాధన, శ్రమలతో కానీ లభించినా, అదే పరమ సత్యం కానీ అనంతత్వపు సమగ్ర సత్యానికి కేవల సాధనాలు కానీ కావు. అదొక అసంపూరక ప్రారంభం. పరమోన్నతమైన దివ్యజ్ఞానానికి విస్తృత పునాది. పూర్తిగా సాధించాల్సిన సిద్ధులెన్నో ఇంకా ఉన్నాయి. కొన్ని మొదటి చూపులో సారభూతానికి కాకుండా కేవలం అస్తిత్వానికి సాధనాలైన దివ్యాంశాలు చెప్పేవనిపించినా చివరిదాకా అనుసరిస్తే దివ్యత్వ సాక్షాత్కారానికి, అవి మార్గదర్శకమవుతాయి. ఆ సాక్షాత్కారం లేనిదే పదార్థాల వెనుక ఉన్న సత్యశోధన — జ్ఞానం అసమగ్రం అనిపిస్తుంది. సాధనాలుగా కనిపించే ఇవి లేకుంటే ప్రాథమిక సిద్ధులు కూడా సృష్టి వైచిత్ర్యాన్ని ఛేదించలేవు. దాన్ని గురించి వ్యక్తపరచే దృక్పథాలన్నీ సమగ్ర విస్తృత పరిధిలోనే గ్రహించాలి.

ఈ ప్రాపంచిక క్రియాకలాపాల నుంచి నిర్గమనం, ఉత్కృష్ట విమోచన, నిశ్చలత, సాధకుడికి పరమ ఏకైక లక్ష్య మైతే ఈ మూడు ప్రాథమిక సిద్ధులు ఆధ్యాత్మిక జీవనం ఫలించడానికి సరిపోతాయి. కేవలం వీటి మీదే దృష్టి కేంద్రీకరించినా ఇతర లౌకిక, పారలౌకిక జ్ఞానం తన నుండి దూరం అవుతుంది. తేలికగా నిత్యమైన

నిశ్శబ్దం వైపు తను నిర్గమించవచ్చు. కాని తను తన ప్రపంచాన్నీ, దాని క్రియాకలాపాన్నీ పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. వాటి వెనుక ఉన్న దివ్యసత్యాన్ని తెల్సుకోవాలి. దివ్యసత్యానికి, అభివ్యక్తసృష్టికీ మధ్య పైకి కనిపించే వైరుధ్యాన్ని సమన్వయపరచాలి. అదే ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి ప్రారంభదశ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఆచార్య మాడభూషణం రాజగోపాలాచార్య

ఆత్మ సంసిద్ధి

(ఈశోపనిషత్ – శ్రీఅరవిందుల భాష్యం)

ఆత్మసిద్ధి

"బ్రహ్మమే" జీవాత్మకు సంబంధించిన 'అత్మ'. 'విశ్వాత్మ'. ఇదే విశ్వాంతర్గతమైన సర్వజీవరాశిలో, సర్వవస్తురాశిలో మార్పుచెందని అస్తిత్వం. మనలో, మనస్సు, జీవం, శరీరం, స్వభావం, కర్తృత్వం మున్నగు మార్పుచెందే సమస్తం మన నిజమైన, మార్పుచెందని అవ్యయ ఆత్మ కాదు. కాని కదిలే జగతిలో విశ్వాజనీనమైన, అపరిచ్ఛిన్నమైన ఆత్మయొక్క సంభూతి పరంపరలో క్రమవికాస దశలలో ఉన్నవే ఈ జీవరాసులు. అందువల్ల ప్రకృతిలోని జీవ, నిర్జీవ వస్తురాశి, అన్ని వస్తువులు – అవి అందరిలోని ఆత్మ సంభూతి పరంపర. భిన్నంగా కనపిస్తున్న ఈ జీవులంతా ఒకే అవిచ్ఛన్న అస్తిత్వం. ఇదే ప్రతి ఒక్కరు తెలుసుకోవలసిన సత్యం.

తనలోని ప్రతి ఒక్క భాగంలో వ్యక్తి ఈ ఏకత్వాన్ని సిద్ధింపచేసుకుంటే, అతడు పరిపూర్ణు డవుతాడు. వినిర్మల మనస్కుడవుతాడు. అహం నుండి విముక్తుడవుతాడు. ద్వంద్వాలకు దూరమవుతాడు. అఖిల భగవదానంద అమృతధారలు అతనివే.

'ఆత్మ'

మనలోని నిజమైన 'ఆత్మ' 'బ్రహ్మమే'; అది వినిర్మలం. అవిచ్ఛిన్న పురుషుడు. స్వయంప్రకాసితం. చైతన్యంలో స్వయం కేంద్రీకృతం. శక్తిలో స్వయం కేంద్రీకృతం, స్వయం ఆనందమయం. ఆ ఆత్మ అస్తిత్వంలో కాంతి, ఆనందం. అది కాలరహితం, వ్యోమరహితం (spaceless), స్వేచ్ఛాయుతం.

సచ్చిదానందం

సచ్చిదానందం ఉన్నత పరపురుష అభివ్యక్తి. దాని అనంత అస్తిత్వం, చైతన్యం, శక్తి, ఆనందం — ఇవన్నీ పరాప్రకృతి. మనస్సు, జీవం, శరీరం — ఇవి అపరా ప్రకృతి.

సచ్చిదానందస్థితి విశ్వ అస్తిత్వపు పరార్థం. దీని నైజం అమృతత్వం. పదార్థంలో మర్త్యజీవిత నిమ్నస్థితి. అది అపరార్థం. దీని నైజం మృత్యువు.

శరీరంలోని మనస్సు, జీవం మృత్యుస్థితిలో వున్నాయి. ఎందుకంటే, అవి అవిద్య వశంలో సచ్చిదానందాన్ని సిద్ధించుకోలేకపోతున్నందువల్ల. సచ్చిదానందాన్ని పరిపూర్ణంగా సిద్ధింపచేసుకుంటే, మనస్సును 'సత్యం' (విజ్ఞానం) గా, జీవాన్ని చైతన్యంగా శరీరాన్ని 'సత్', నైర్మల్యసారంగా మార్చుకోవచ్చు.

శరీరంలో ఈ సిద్ధిని పరిపూర్ణంగా, పొందలేకపోతే, ఆత్మ తన నిజస్థితిని ఇతర జీవరూపాలలో, ప్రపంచాలలో, "సూర్య" ప్రజ్వలిత లోకాలలో, ఆనందభూమికలలో సిద్ధింపచేసుకుని, శరీరంలోని తన పరిణామక్రమాన్ని పరిపూర్తి చేసుకోడానికి భౌతిక ప్రపంచంలోకి తిరిగి వస్తుంది.

శరీరంలోనే పురోగమనశీలమైన పరిపూర్ణ ఆత్మసంసిద్ధి మానవపరిణామ లక్ష్యం. సచ్చిదానందపు వినిర్మలస్థితిలోకి అగణితకాలం పాటు ఆత్మ ఉపసంహరించుకోవడం సాధ్యమే. మనలోని "ఆత్మ" ను సచ్చిదానందంగా సిద్ధింపచేసుకోవడం మానవ అస్తిత్వ లక్ష్యం.

ఆత్మసిద్ధి దశలు: సర్వాత్ముని సాక్షాత్కారం

విశ్వంలో, ఇతర జీవులతో ఏకత్వం పొందడం ఆత్మసిద్ధిలోని మొదటి దశ. ఇతరులను అర్థంచేసుకోడం, వారికి సానుభూతి చూపడం, ఇతరులపట్ల ప్రేమను, కరుణను, తోటివారన్న సంవేదనను పెంపొందించుకొనడం, ఇతరుల కోసం మనం కష్టపడి శ్రమించాలనుకోవడం — ఇవి ప్రాథమిక దశ. మొదటి దశ.

ఆ విధంగా సిద్ధించిన ఏకత్వమే అనేకాత్మక ఐక్యత. సామూహిక జీవులను సంఘీభావంగా ఏకం చేయడం అది. అది వాస్తవ ఏకత్వం కాదు. అనేకం చైతన్యంలో యదార్థ అస్తిత్వాలుగా ఉంటారు; ఒకే భగవత్ తత్వం వాటి విశేష ఫలితం.

ప్రధానమైన ఏకత్వం చూడడంతో నిజమైన జ్ఞానం ప్రారంభమవుతోంది — బహురూపాలలో ఒకే 'పదార్థం', ఒకే 'జీవం' ఒకే 'మనస్సు', ఒకే 'ఆత్మ' ను వీక్షించడం అది.

సమస్త సృష్టిలో ఉన్న వస్తువులలో 'ఆత్మ' ను సచ్చిదానందంగా వీక్షించడంతో జ్ఞానం పరిపూర్ణమవుతుంది. పదార్థం జీవన హేల; జీవం — పదార్థంలో శక్తి రూప విన్యాసం చేస్తున్న మనస్సు యొక్క లీల. మనస్సు సత్యం యొక్క లీల. లేదా అన్ని మానసరూపాలలో వివిధ దశలలో అస్తిత్వ సత్యానికి ప్రాతినిధ్యం వహించే కారణ — భావన యొక్క లీల. సత్యం సచ్చిదానందం యొక్క లీల. సచ్చిదానందం పరబ్రహ్మం యొక్క పరమపురుషుని యొక్క స్వీయ అభివ్యక్తి.

వ్యక్తిగత చైతన్యరూపాలుగా శతసహస్రంగా మారుతున్న సచ్చిదానందం, లేదా ఒకే 'ఆత్మ' అన్ని శరీరాలలోని ఆత్మ అని మనం గ్రహిస్తాం. 'ఆత్మ' యొక్క పరివ్యాప్త అస్తిత్వంలో అన్ని మనస్సులు, జీవితాలు, శరీరాలు ఒకే అస్తిత్వపు క్రియాశీలక రూపాలుగా మనం వీక్షిస్తాం. ఆత్మలో సర్వభూతాలను దర్శించడం, సర్వభూతాలలో ఆత్మను దర్శించడం అంటే ఇదే. పరిపూర్ణ ఆంతరంగిక స్వేచ్ఛకి, పరిపూర్ణ ఆనందంకి, శాంతికి ఇదే పునాది.

తీవ్రతలో, పూర్ణత్వంలో ఈ దర్శనం మరింత వృద్ధిచెందినప్పుడు, మన మనస్సుల నుండి జుగుప్స అంతర్థానం అవుతుంది. విభజన నుండి, ఇతరుల పట్ల మనలో చెలరేగే ప్రతికూల భావాల నుండి, మనల్ని ఆవరించిన బాహ్యపరిస్థితుల నుండి పైకి ఉబికే వికర్షణ, అయిష్టత, భయం, ద్వేషం కుంచించుకునిపోయే స్వభావం వంటి ఇతర వైకల్యాలు మాయమైపోతాయి. పూర్ణసమత్వం ఆత్మనిధిగా రూపుదిద్దుకొంటుంది. (ఈ స్థితిని సమత్వభావంగా గీత వర్ణించింది. పరిమితమైన స్వకీయ మానస స్థితికి, బాహ్య పరిస్థితుల తాకిడికి మధ్య సామరస్యం లోపించినప్పుడు కలిగే వికర్షణ (repulsion) ను జుగుప్స అని గీత వ్యాఖ్యానించింది దీనితో పాటు దుఃఖం, భయం, ద్వేషం, బాధ, అసౌకర్యం కలుగుతాయి. కోరికకు, బంధాలకు మూలమైన ఆకర్షణకు ఇది వ్యతిరేకం. ఆకర్షణ, వికర్షణలు తొలగిపోతే మనకు సమత్వస్థితి కలుగుతుంది.)

జీవులలో ఆత్మ దర్శనం

దర్శనం మాత్రమే చాలదు. దేనినైతే సాధకుడు అంతరంగంలో చూస్తాడో

అదే తను కావాలి. మేధస్సు దానిని అర్థం చేసుకొనేది, అంతర్నేత్రం వీక్షించేది సాధకుని చైతన్యంలో అన్ని భాగాలలో ప్రాతినిధ్యం వహించేటట్లు సమస్త ఆంతరంగిక జీవనం పరివర్తనం చెందాలి. సత్యసాక్షాత్కార సిద్ధి ద్వారా జీవనస్థితిగతులలో సత్సంబంధాలపై పూర్ణజ్ఞానం లభిస్తుంది. సాధకుడు తన ఆలోచనలకు, ఉద్వేగాలకు, ఉద్రేకాలను సర్దుబాటు చేసుకొంటూ, ఏకత్వ దర్శనంతో (ఏకత్వం అనుపశ్యతః — సర్వత్రా ఏకత్వాన్ని దర్శించడం) సాధకుని ఆత్మ సర్వత్రా భాసించే పరమాత్మకు పరివ్యాప్తమవుతుంది. అటువంటి సాధకుని చైతన్య ప్రదీప్తమైన దివ్య కార్యం పునరావృతం కావాలి — ఆ దివ్యకార్యం ఏమిటంటే, నిరంతరంగా స్వయం వ్యక్తమైన పురుషుడు తనలో అనేకత్వాన్ని అభివ్యక్తం చేయాలి. సర్వాని భూతాని ఆత్మైవ అభూత్ — ఆత్మే (Self-Being) సంభూతి పరంపరగా అంటే సర్వ భూతాలుగా మారడం. దీని అర్థం ఇది. ఈ ప్రపంచంలో స్వయంవ్యక్తమైన అనేకానేక జీవులు విడిగా, ఇతరుల కన్నా భిన్నంగా వున్నట్లు, ఇతరుల నుండి, ప్రపంచం నుండి గరిష్ఠ ప్రమాణంలో లబ్ధిపొందడం — ఇది మనిషి దృక్పథం. అతని అహం తీరు. కాని భగవంతుడు తానే ఏకైక ఆత్మగా తానుగానే వున్న సమస్త భూతాలలో నివశిస్తూ, అందరికీ ఆధారభూతుడై, నిష్పక్షపాతంగా అందరికీ సాయంచేస్తూ, మానవజాతి దివ్యసాఫల్యం చెందే భవితవ్యాన్ని ఆవిష్కరిస్తూ, సృష్టి ఆరంభం నుండి, కోట్ల సంవత్సరాల నుండి నిర్ణయించిన నియమాలను అనుసరించి, సంభూతి విభూతుల పురోగమనశీలమైన సామరస్యం సాధించడం, పరిణామ ప్రస్థానం చివరగా, సచ్చిదానంద దివ్యరోచిర్నివహం, లేదా, అమృతత్వం, భూమికి అందివ్వడం — ఇదీ భగవంతుని దృష్టి, దివ్యదృష్టి. ఇదీ భగవంతుడు ప్రపంచాన్ని చూసే తీరు.

విశ్వచలిత చాలనంలో వసించే భగవంతుని దృష్టి అది. సాధకుడు తన మానవ, అహంకారపూరితమైన దృష్టిని దివ్య, పరమోన్నత, విశ్వజనీన దృష్టిగా మార్చుకుని ఆ సంసిద్ధిలో జీవించాలి. అందువల్ల 'సోహం' అనే మంత్రధ్యానంతో — ఏకత్వం, విశ్వాతీత పరమాత్మ జ్ఞానం పొందడం ముఖ్యం. 'సోహం' అంటే 'నేనే ఆయన' అని అర్థం. ప్రపంచంలోని అనేకత్వాన్ని కౌగలించుకోడానికి సాధకుని చైతన్యమయ అస్తిత్వాన్ని విస్తరింపచేసి, ఆ చైతన్యంలో వికాసం చెందాలి.

ఈశావాస్య ఉపనిషత్తులో ద్వివిధ ఆదర్శం, సమన్వయ ఆదర్శం: — విద్యకు

అవిద్యను, ఒకే పరమాత్మను, అనేకులైన జీవసమూహాన్ని ఒకేసారి కౌగిలిలోకి తీసుకోవడం. ప్రపంచంలో జీవించడం, మృత్యునియమావళిని, అమృతత్వ దివ్య సూత్రావళిగా మార్పుచేయడం, జన్మరాహిత్యంలోని శాంతి, స్వేచ్ఛను జన్మగతమైన కార్యపరంపరతో ఒకేసారి పొందడం. (9-14 మంత్రచరణాలు)

సాధకుని చైతన్యంలోని నిమ్నభాగాలన్నీ ఈ సంసిద్ధికి తమ ఆమోదం తెలిపి తీరాలి. మేధస్సుతో వీక్షించడం చాలదు. విశ్వజనీన ప్రేమ, ఆనందాలకు హృదయం ఆమోదం తెలపాలి. ఎల్లెడలా భాసించే భగవంతుని, ఆత్మయొక్క పారవశ్య వివశత్వానికి ఇంద్రియబంధిత మనస్సు ఆమోదం ఇవ్వాలి. జీవం తన చైతన్యంతో భాగంగానే ప్రపంచంలోని అన్ని శక్తులు, లక్ష్యాల అవగాహనకు తన ఆమోదం ఇవ్వాలి.

కర్తృత్వంలో దివ్యానంద ప్రాప్తి

ఈ ఆత్మ సంసిద్ధి పూర్ణమైన, నిండైన భగవదానంద ప్రాప్తి. కర్మను త్యజించకుండా, కర్తృత్వంతోనే మోహదుఃఖాల నుంచి విముక్తి పొంది ఆనందం పొందడం విశేషం. ఆత్మ మోహానికి ఇక్కడ ఇక తావు లేదు. సృష్టి యవనిక వెనుక పరబ్రహ్మను పొందిన ఆత్మకు సంభూతితో (జీవులతో) బంధం వుండదు. ఆకాంక్షించతగిన ప్రత్యేకమైనది ఏది వున్నా దానికి ఆత్మ పరిపూర్ణ విలువను ఇవ్వబోదు. సమస్తమూ ఆనందయోగ్యమైనదే. విలువయినదే. ఎందుకంటే ఆత్మయొక్క అభివ్యక్తికి మించి మరొకటి లేదు. ఏదైనా తన సొంతానికి కాదు. సమస్తంలో అభివ్యక్తమైన ఆత్మ కోసమే. కోరిక, భ్రమ రూపుమాసిపోతాయి. భ్రాంతిస్థానంలో జ్ఞానం, కోరిక స్థానంలో కర్తృత్వపు ఆనందం చోటు చేసుకుంటుంది. విశ్వమంతా తనదే, తన ఆనందం కోసమే. విశ్వపరిష్వంగంలోకి అంతనూ స్వాధీనం చేసుకోవడం.

అసలు దుఃఖానికి ఇసుమంత చోటు లేదు. అంతా సచ్చిదానందంగా, అనంత చైతన్య ప్రదీప్త అస్తిత్వంగా, అనంత, సంకల్ప విన్యాసంగా, అనంత ఆనంద విలాసంగా కనిపిస్తుంది. బాధ, దుఃఖం సైతం ఆనందానికి వైకల్య రూపాలుగా కనిపిస్తాయి. ఈ దుఃఖం, బాధ ఆనందాన్ని దాచివుంచుతాయి. నిమ్నజీవితాన్ని సంసిద్ధం చేస్తాయి. (పరిణామంలో బాధ అంతా బలాన్ని, ఆనందాన్ని సిద్ధం చేయడానికే). విముక్తి చెంది, పూర్ణత్వం పొందిన ఆత్మ ఆ ఆనందాన్ని తెలుసుకుంటుంది, అను

భవిస్తుంది. (అందువల్ల అవి ఆనందం యొక్క వికృతరూపాలే.) దుఃఖం, బాధ వంటి మారువేషాలు ధరించిన చిరంతన మహాసత్యాన్ని ఆత్మ సాధించింది. ఆ సత్యం తన చెంత వున్నందున బాధ, దుఃఖం అనే వైకల్యాలు ఆత్మను కలవరపర చలేవు.

కేవలం పరమాత్మ వైపు, అసంభూతి (non-becoming) వైపు ఆరోహణలో కాంక్ష, భ్రాంతులను త్యజించడం సాధ్యమే. పరిపూర్ణ బ్రహ్మజ్ఞానంతో ఈశ్వరుడు, జగత్తు మధ్య సమన్వయ సామరస్యాన్ని సాధించడం సాధ్యమే అవుతుంది. సమస్త భూతాలలో సచ్చిదానందంతో స్వేచ్ఛాయుతమైన, జ్యోతిర్మయమైన స్వీయ సాయుజ్యం ద్వారా విశ్వంలో భగవదభివ్యక్తిలో సమస్త వస్తువుల ద్వారా ఆనందం పొందడం సాధ్యమే.

శ్రీఅరవిందులు

కేనోపనిషత్తు పై శ్రీఅరవిందుల వ్యాఖ్యానం

మనలోని ఆత్మ బ్రహ్మతత్వాన్ని సిద్ధింపచేసుకొని మనం సంపాదించిన దివ్యశక్తులు, మనల్ని బలహీనతల నుండి, పరిమితుల నుండి, చీకటి నుండి, దుఃఖాల నుండి, సర్వ వ్యాపక మృత్యువు నుండి, కాపాడి ఉద్ధరిస్తాయి. జీవులందరిలోని, విశ్వభ్రమణ విన్యాసాలలోని ఒకే బ్రహ్మతత్వం నిండివున్నదన్న జ్ఞానంతో మనం వాటికి అతీతంగా అనంతాన్ని, సర్వ చిచ్ఛక్తి రూపాన్ని, సర్వజ్ఞాన తేజోరాశిని, ఆ దివ్య అస్తిత్వపు ఆనంద మహార్ణవాన్ని పొందగలం. పరవశించిపోగలం.

ఈ పాంచభౌతిక ఇహ లోకం లోనే, ఈ మృణ్మయ పరిమిత శరీరం లోనే. ఇక్కడే... ఈ మహావిజయాన్ని సాధించాలి. దీనిని సాధిస్తే, మనం మన నిజమైన అస్తిత్వ శిఖరాలు చేరుకోగలం. ఈ దృశ్యమాన ప్రపంచ నిమ్నబంధాలలో మనం ఎంతమాత్రం బంధింపబడబోము. కాని దానిని మనం ఇక్కడ సాధించలేకపోతే, విపరీత న ష్టం, వినాశనం తప్పదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఆత్మావిష్కరణ

ఆత్మసిద్ధికి మొదటి మెట్టు

అహం పట్టు నించి విముక్తి నొంది నీ నిజతత్వాన్ని తెలుసుకోవడం మొదటి మెట్టు. మిగతాదంతా దాని పర్యవసానంగా సంప్రాప్తించే ఉజ్వల ఫలితంగా సిద్ధింపచేసుకోవచ్చు. ఆ కారణం వల్లనే ఆధ్యాత్మికంగా ఒక పిలుపు వచ్చినప్పుడు అదే ఆదేశమనుకొని, మిగతా మానసిక, ధార్మిక, సాంఘిక కార్యక్రమాలన్నీ అజ్ఞానమైనవిగా పక్కకు నెట్టి, దాన్నే (ఆధ్యాత్మిక పిలుపునే) అనుసరించాలి.

ఆత్మావిష్కరణమే మొదటి మెట్టు. ఆత్మ అంటే ఆలోచనలు, ఉద్వేగాలు, కోరికలు మొదలైనవాటికి నెలవైన బాహ్య ఆత్మ కాదు. మనలో నిగూఢమై ఉండే దైవాంశ, అదే చైత్యపురుషసత్వము. అది మన స్వభావంలో ప్రబలమైనప్పుడు ఆత్మ సచైతన్యమయినపుడు మనస్సు, ప్రాణం, శరీరం దాని ఉపకరణాలుగా వాటి సక్రమ స్థానాల్లో ఉండి మనలోని సత్య, శివ, సుందర అస్తిత్వ మార్గదర్శకుని గుర్తించగలుగుతాం. సత్యజ్ఞానియైన ఆ దర్శకుడు తన ఉజ్వలశాసనంతో మన మేధస్సునూ, హృదయాన్నీ నియంత్రించి, ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత దిశగా మనలనూ, జీవితాన్నీ నడిపించగలడు. అంతే కాకుండా మనం అజ్ఞాన తమస్సులో చేసే పనుల్లో కూడా విచక్షణతో సజీవకాంతిని ప్రసరింపచేసే ఒక సాక్షిని మనలో కలిగి ఉంటాం. అది తప్పుడుదారులు తొక్కనీయని ఒక సంకల్పంగా మనస్సులోని అసత్యాన్నుంచి, సత్యాన్ని విడదీస్తూ, హృదయాన్ని తప్పుడు ఆహ్వానాలకు, తప్పుడు అవసరాలకు స్పందించనీయదు. ప్రాణిక మోహావేశాలు, ప్రాణిక స్వభావపు కుటిల అనృతాలు వాటి తామసిక ఆత్మాన్వేషణల నుంచీ, జీవితంలోని ఉత్సాహాన్నీ, దాని గతిలోని పూర్ణత్వాన్ని అది సంరక్షిస్తుంది. ఆ విధంగా ఆత్మసంసిద్ధికి ఇదే ప్రథమ సోపానము. అహం స్థానంలో, ఆత్మను, అంటే దివ్య చైత్యపురుష సత్తను ప్రతిష్ఠించటమే మొదటి మెట్టు.

మూలం: శ్రీఅరవిందుల

*

ప్రతి మానవునికీ అంతర్గతంగా నిగూఢంగా, ఉన్నతతరమైన చైతన్యాన్ని వహించే

అవకాశం ఒకటి ఉంది. అదే ప్రస్తుత సాధారణ జీవితపు అవధుల నధిగమించి ఒక విస్తారమైన ఉత్తమ జీవితంలో పాలుపంచుకొనే అవకాశము కలుగచేస్తుంది. అసాధారణ వ్యక్తులలో ఈ చైతన్యమే మార్గదర్శిగా, వారి జీవితాలను తీర్చిదిద్దుతూ వారి కెదురయ్యే పరిస్థితులనూ దానిపై వారి ప్రత్యేక స్పందనలనూ వ్యవస్థీకరిస్తుంది. సాధారణ మానవచైతన్యానికి అందని విషయాలనూ ఇది అందించి చేయలేని పనులను చేయిస్తుంది. వ్యక్తికి కేంద్రంలో దీపస్తంభాంలా వెలుగొందుతూ, దట్టమైన బాహ్యచేతనా స్థరాలను ప్రకాశింపచేస్తుంది.

లోనున్న చైత్యపురుషుని గుర్తెరిగి కనిపెట్టడమనేది ఎవరికి వారు సాధించుకోవలసినదే. దానికెంతో పట్టుదల, దృఢసంకల్పమూ, మనోనిశ్చయమూ అత్యవసరము. వారి వారి కెదురయ్యే కష్టాల ద్వారానే ప్రతివారూ తమ మార్గాన్ని నిర్దేశించుకోవాలి.

మొట్టమొదటగా నీవు చేయవలసినది నీలోనే ఉంటూ, నీ దేహానికి, పరిస్థితులకూ అతీతంగా ప్రత్యేకంగా ఏది ఉన్నదో దాన్ని వెతికి పట్టుకోవాలి. అది నీతో బాటుగా నీలో ఏర్పడిన నీ మానసిక రూపురేఖావిలాసాల వల్ల ఏర్పడినదిగాని, నీ భాషతో సంబంధించినది గానీ, నీ వుండే పరిసరాలకు సంబంధించినదీ, నీ ఆచార వ్యవహారాలకి సంబంధించినదికానీ, నీవు పుట్టిన దేశానికీ, నీ యుగానికీ సంబంధించినదీకానీ, కాదు. నీ అంతరాంతరాల్లోనే ఉండి, విశ్వజనీనమైనదీ, అనంతవ్యాప్తి కల్గినది అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగుతున్నదీ ఏదైతే ఉన్నదో దాన్ని కనిపెట్టాలి. అప్పుడు నీవు వికేంద్రీకరించుకొని, విస్తృతి పొంది, పరివ్యాప్తమవు. అందరిలోనూ, అంతటా జీవించటం ఆరంభించు. వ్యక్తులను వేరుచేసే ఆటంకాలు వైదొలగిపోతాయి. అందరిలోనూ నీవు ఉంటావు. ఆలోచనలలో సారూప్యత కలుగుతుంది. భావసమైక్యత సిద్ధిస్తుంది. అనుభూతులు ఒకటవుతాయి. అందరి జీవితాలలో నీదీ ఒకటవుతుంది. అంతవరకూ జడజీవితంగా కనిపించినది ఒక్క సారి జీవనోల్లాసంతో తొణికిసలాడుతుంది. బండలు సచేతనమవుతాయి. చెట్లు సంవేదిస్తాయి. భావానుభూతులను పొందుతాయి. జంతువులు కూడా తమదైన మూగభాషలో భావవ్యక్తీకరణ చేస్తాయి. ఈ విధంగా సర్వమూ, కాలము, పరిమితి అని లేకుండా ఒక అద్భుత చైతన్యంతో ఉత్తేజం పొందుతాయి. చైత్యపురుషసిద్ధికి ఇది ఒక పార్శ్వం మాత్రమే. ఇంకా అనేక దృక్పథాలున్నాయి. అవన్నీ నీ అహంకారం కల్పించే ఆటంకాలను

అధిగమించడానికీ, నీ బాహ్య వ్యక్తిత్వప్రాకారాలను దాటుకొని వెళ్ళటానికి నీ ప్రతి స్పందనలలోని బలహీనతలను పోగొట్టడానికీ, నీ సంకల్పంలోని అసమర్థతలను తొలగించుకోడానికీ ఉపయోగపడుతాయి.

అయితే నేను లోగడ చెప్పినట్లు దీన్ని సిద్ధింపచేసుకొనే మార్గం చాలా విస్తార మైనది, జటిలమైనది. దారి పొడుగునా అనేకమైన బాధలు, ఆటంకాలు ఉంటాయి. వాటిని దాటి వెళ్ళాలంటే చాలా పట్టుదల కావాలి. చైత్యపురుష సిద్ధిని పొందట మంటే అజ్ఞాతదేశాలను కనుక్కోడానికి కీకారణ్యాల గుండా ప్రయాణం చేసే సాహ సికుల ప్రయాణం వంటిదే. దానికి ఎంతో ఓర్పు, సాహసం అవసరం. ఆ విధమైన సాహసం చేయాలనుకునే వారికి నేను కొన్ని సలహాలు చెపుతున్నాను.

ఈ మార్గంలో ముందుకు సాగాలనుకునేవారు మొట్టమొదట గమనించవల సిన అతి ముఖ్యమైన విషయం ఒకటి ఉంది. అదేమంటే ఆధ్యాత్మిక విషయాలను గురించి విచారించటం మనసుకు వశం కాదు. ఈ విషయమై చాలామంది రాసిన ప్పటికీ బహుకొద్దిమంది మాత్రమే దానిని తెలుసుకుంటారు. ఈ మార్గంలో ముందుకు పోవాలనుకునేవారు మనోవిశ్వాసాలకు, ప్రతిక్రియలకు దూరంగా ఉండాలి. ఇది అత్యంత ఆవశ్యకం.

తర్వాత స్వాంతసుఖాలనూ, సంతృప్తినీ, సంతోషాన్నీ వదలిపెట్టాలి. పురో గతి అనేది ఒక అగ్ని నీలో జ్వలించాలి. నీ కేమయినా అది నీ పురోగతి కోసమే ననుకొని ముందుకు సాగిపోవాలి.

చేసే పనులన్నీ ఆనందంగా చెయ్యి. అంతేకాని ఆనందం కోసం ఏ పనీ చేయకు.

ఎప్పుడూ ఉద్రేకానికీ, ఆందోళనకీ గురికావద్దు. అన్ని పరిస్థితులలోనూ ప్రశాం తంగా ఉండు. ఎప్పుడూ జాగరూకుడవై ఉండు. నీ పనిలో పురోగతిని గమనిం చు. ఇంకా ఎంత దూరం వెళ్ళాలో తెలుసుకో. ఆలస్యం చేయకుండా పురోగమించు.

భౌతిక బాహ్య సంఘటనలకు విలువ నివ్వకు. అవెప్పుడూ గజిబిజిగా వికృ తంగా ఉంటాయి. అపుడు ఒకదాని కింకొకటి చేయటం అవుతుంది. వాస్తవమైనది మరుగున ఉండిపోతుంది.

ఎదుటవారి ప్రవర్తన గురించి ఎన్నడూ తప్పు పట్టకు — వారి ప్రవర్తనను, స్వభావాన్ని మార్చగల సమర్థత నీ కుంటే తప్ప.

నీవు ఏ పని చేస్తున్నప్పటికీ నీ ముందున్న లక్ష్యాన్ని మరువవద్దు. ఈ మహా విష్కారం కోసం నీవు చేసే కృషి అధికమైనదా, అల్పమైనదా అన్న తేడా లేదు. అన్నీ సమానమైన ప్రాముఖ్యత కలవే. ఎటొచ్చీ, వాటి విజయసాధన వేగిరమవచ్చు. ఆలశ్యం కావచ్చు. కాబట్టి భుజించే ముందు కొద్దిసేపు తినేదాని మీద ఏకాగ్రత నిలపాలి. నీవు తినబోయే ఆహారం నీ (ఆధ్యాత్మిక) ఆవిష్కార ప్రయత్నాలలో శరీరానికి తగిన శక్తిని, అందుకు అవసరమయ్యే ఓర్పు, పట్టుదలల పునాదిగ విజయవంతమవ్వాలని ఆకాంక్షించు.

నిద్రించే ముందు, అలసిన నీ నరాలు నిద్రలో పూర్తి విశ్రాంతిని పొంది తద్వారా మెదడుకు ప్రశాంతత, నిశ్చలత చేకూర్చి నిద్ర లేవగానే ద్విగుణీకృతశక్తితో సిద్ధి కోసం నీవు చేయబోయే ప్రస్థానంలో సహకరించాలని ఆకాంక్షించి, కొద్దిసేపు ధ్యానం చేయి.

ఏ పనైనా చేయటానికి ముందుగా కొద్ది నిమిషాలు ఏకాగ్రతతో నీ సంకల్పంపై దృష్టి పెట్టి ఆ పని పంథాలో సహాయపడాలని ఒకవేళ కాకపోయినా, ఆటంకమవకూడదని కోరుతూ ధ్యానించు.

మాట్లాడేముందు మాటలు నీ నుండి బయటకు రాకముందే వాటిని సమీక్షించుకొని అవసరమైన మాటలనే ప్రకటించు. నీ అశయసిద్ధికి, పురోగతికి ఏ రకంగానూ హని కలిగించే మాటలేమీ మాట్లాడకు.

సంక్షిప్తంగా చెప్పాలంటే, నీ జీవితగమ్యాన్ని, పరమావధిని ఎన్నడూ మరువద్దు. మహాసిద్ధి కోసమైన నీ సంకల్పం అన్నటికీ మించినదే అయి, పైన ఉండాలి. ఒక బ్రహ్మాండమైన కాంతి విహంగంలా, అది నీ సర్వకార్యకలాపాలను పర్యవేక్షించేదిగా ఉండాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకటరామ శాస్త్రి

సమాచార పత్రం

నవంబరు, డిశంబరు నెలల్లో ముఖ్యమైన రోజులు

నవంబరు, 17: శ్రీమాత మహాసమాధి వార్షికోత్సవ దినము.

నవంబరు, 20: శ్రీమాత పార్థివ దేహము సమాధి కావింపబడిన దినము.

నవంబరు, 24: సిద్ధి దినము — దర్శన దినము.

డిశంబరు, 5: శ్రీఅరవిందుల మహాసమాధి వార్షికోత్సవ దినము

డిశంబరు, 9: శ్రీఅరవిందుల పార్థివ దేహాన్ని సమాధి చేసిన రోజు.

శ్రీఅరవింద సొసైటీ, మహిళా సమావేశాన్ని, నవంబరు 21, 22 మరియు 23 (2009) తేదీలలో సొసైటీ బీచి ఆఫీసు ప్రాంగంణంలో నిర్వహిస్తోంది. వివరాలకు, శెక్రటరీ, మహిళా విభాగం, శ్రీఅరవింద సొసైటీ, పుదుచ్చేరి — 605002 వారిని సంప్రదించవచ్చును.

శ్రీఅరవింద సొసైటీ (UK) వారు, శ్రీఅరవింద సొసైటీ, ఇండియా స్వర్ణోత్సవ సంవత్సరం సందర్భంగా పలు సమావేశాలు నిర్వహించారు. తే 15.8.2009 దీన, శ్రీ గోపాల భట్టాచార్యగారు ప్రసంగించారు. ఆగస్టు 16 న శ్రీ భట్టాచార్య గారు Harrow Arts కేంద్రంలో శ్రీ అరవిందుల బోధనలు గురించి ప్రసంగించారు.

డా. సంపూర్ణానంద మిశ్రాగారు మెస్సాచుసెట్సు USA విశ్వవిద్యాలయంలో, జూలై 16 నుంచి 19 వరకు నిర్వహింపబడిన ఆధ్యాత్మిక సమావేశంలోను, Oregon University, మరియు న్యూయార్కు నగరంలోను ప్రసంగించారు.

శ్రీమీరాంబికా ధ్యానమందిరం — Lathrop — అమెరికా — శ్రీఅరవిందుల పుట్టినరోజు, తే 15.8.2009 దిన, స్థాపించబడినది. శ్రీమతి అద్దేపల్లి ఉమాదేవి (ఆశ్రమవాసిని, పాండిచేరి) ప్రారంభోత్సవ కార్యక్రమానికి హాజరై, నిర్వహించారు. దీని సంస్థాపకులు శ్రీ అద్దేపలి సంతోష్ కుమార్, కాలిఫోర్నియా (USA)